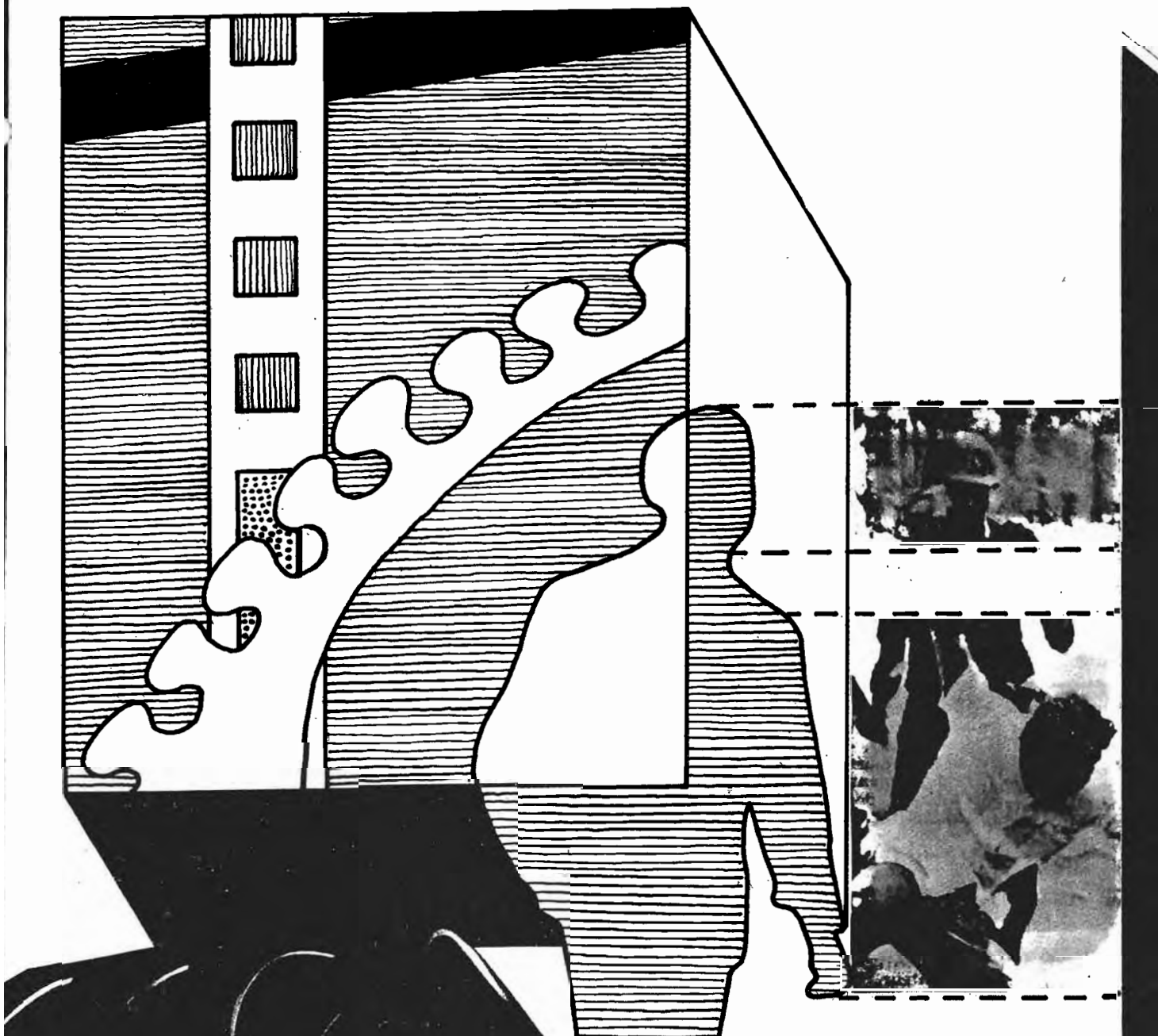

VILAGE

CONGRES MOSCOU II

vrede

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tel. 09/23.82.52

LEESGELD :

200 fr. per jaar - 20 fr. per nummer

Steunabonnement : 500 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborgh

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé,
Chantal De Smet,
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstijn, Wilfried De
Vlieghe, H. De Sutter.

LAY-OUT

Luk Vermeire

REDACTIESECRETARIS

Jo De Schuyter

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegenen die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegenen die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

DRUKKERIJ

Gakko - Gent.

UIT DE INHOUD.

- Voorpagina : Elie Elia	
- Van week tot week - Jo De Schuyter	4
- Aktueel : Nog de petroleumkrisis - T. Bailleul	5
- Binnenland : Wapentransport - Ton Everse	7
- Chili - Carlos Altamirano	9
- Multinationale bedrijven - Nadine Crappé	11
- Dokument : Wereldkongres te Moskou	13
- Midden-Oosten : Op weg naar de Vrede? - Michel Tanret	16
- Bijdrage van het Colam - Jan van Rijsbergen	17
- Amerika : Watergate - Jo De Schuyter	19
- Voor luigalgelezers - Elie Elia	20
- Indochina - Paul Wagemans	21
- Cultuur : David Alfaro Siquieros Chantal De Smet	25
- Illustraties door : Lurie, Jan Verwest en Benjamin Wuyts	

MULTINATIONALE ONDERNEMINGEN

MULTINATIONALE ONDERNEMINGEN.

In de loop der laatste vijftien jaren zijn de multinationale maatschappijen er in geslaagd hun macht aanzienlijk uit te breiden. Hun globaal zakencijfer wordt vandaag reeds op 600 miljard geraamd. Reeds tellen ze 80.000 filialen waarvan er ongeveer 40.000 van Amerikaanse maatschappijen.

Hun gemiddelde groei bereikt reeds 10 t.h. per jaar, wat tweemaal deze van de wereldproductie betekent.

De vrije kapitaalreserves van de multinationals worden op ongeveer 130 miljard dollar geschat.

Dit onderlijnt de noodzaak voor alle democratische krachten om steeds beter alle aspecten van de rol der multinationale ondernemingen te kennen.

Het Colloquium over de Multinationals, dat voor Vrede op Zaterdag 23 maart wordt ingericht, komt dus zeker op zijn tijd.

Deze studiedag zal plaats hebben in de Rijksuniversiteit te Gent - Blandijnberg 2 te Gent. Aanvang om 9u 30.

Commissies : DE MULTINATIONALS en de DERDE WERELD.

Inleiding : Kathleen STEEL.

Voorzitter : Prof. Jef Maton.

Verslaggever : Luc Kongs.

Tussenkomen ter illustratie : Brigitte Van Maele : ITT, Kennecot en Chili.

Karel Michielsens : de Belgische ondernemingen in groei naar multinationals als antwoord op de uitdaging van de derde wereld?

DE MULTINATIONALS ... BELGIE EN EUROPA

Inleiding : Danny Van den Bulcke.

Voorzitter : Prof. Herman Balthazar.

Verslaggever : Wilfried De Vlieghe.

Tussenkomen ter illustratie : Wilfried De Vlieghe : de Multinationals en de Petroleum-crisis

Prof. Hugo De Maeght : de multinationals en de socialistische landen.

DE MULTINATIONALS EN DE ARBEIDERSBEWEGING.

Inleiding : Prof. Jacky Nagels

Voorzitter : Ignaas Lindemans

Verslaggever : Eugene Lambrechts.

Tussenkomen ter illustratie : Robert De Gendt : de visie van de Latijns Amerikaanse arbeiders op de multinationals.

Robert Blansaert : Westinghouse en... ACEC.

- Evolutie naar eenheid van de arbeidersbeweging in Europa als reactie op de multinationals.

DE MULTINATIONALS EN DE MONETAIRE PROBLEMEN.

Inleiding : Prof. Piet Frantzen.

Voorzitter : Prof. Hein Picard.

Verslaggever : Anne Marie Braet.

Tussenkomen ter illustratie : Toon Colpaert : de monetaire problemen en de derde wereld.

Andere medewerkers aan dit colloquium : Prof. Leo Michielsens, Albert De Smaele, Jules Verhelst, Pierre Joye, L. Quintens, G. De Swert, E. De Preter, Jos Bosmans, enz.

De plenaire zitting staat onder voorzitterschap van Prof. Barth De Schutter, Adj. Directeur van het Centrum voor Unorecht.

Belangstellenden voor deze belangrijke studiedag worden verzocht zich reeds bekend te maken.

Schrijven aan VREDE vzw. Bagattenstraat 136 - 9000 Gent.

van week tot week

van 17/12 tot 23/12/73.

- in de automobielenrijverheid doen zich reeds scherp de gevolgen voelen van de moeilijkheden inzake petroleumaanvoer. Verschillende tienduizenden werknemers zijn het slachtoffer van een kunstmatig gekreerde petroleumschaarste.
- de samenkomst te Helsinki heeft weinig resultaten opgeleverd: de energie-politiek van de Europese gemeenschap zal wel worden "gekoördineerd" maar niet "geïntegreerd".
- Kissinger prijst Portugal voor de hulp die zij heeft verleend tijdens de Egyptisch-Syrisch-Israëliëse oktoberoorlog. Dit is meteen een vingerwijzing voor de andere Europese Nato-leden die niet zo gedwee waren.
- de USSR stellen voor de wapenuitgiften van de vijf atoommogendheden met 10 % te verminderen.
- de hoofdstad van Cambodja, Pnom Penh, wordt steeds meer met hongersnood bedreigd
- de antagonisten in het konflikt in het Midden Oosten zijn bereid gevonden een vredeskongferentie te starten te Geneve. Syrië weigert echter mede te werken. Israël hoopt er een politiek sukses te boeken.
- de Palestijnse verzetsorganisaties twijfelen omtrent hun houding t.o.v. de vredeskongferentie te Geneve.
- verschillende bomaanslagen te Londen eisen een zestigtal doden.
- de Chileense junta gaat druk door met het herstel van de macht van de privé-ondernemingen in Chili. De politieke vervolgingen en terechtstellingen blijven er duren.
- de eerste minister van Zweden, Olaf Palme, heeft aan de Chileense vluchtelingenorganisatie te Rome de som van 5 miljoen B.F. gestort om tegemoet te komen aan de noden van de vluchtelingen en aan deze van de verzetsorganisaties in Chili.
- in Frankrijk gaan de debatten over het af-luisteren van telefoongesprekken verder.
- in Spanje wordt het hoofd van de regering, Carero Blanco, vermoord.

van 24/12/73 tot 31/12/73

- het Amerikaans Kongres heeft niet toegestaan dat president Nixon alle macht kreeg toegewezen om het hoofd te bieden aan de petroleummoeilijkheden.
- Peking is bereid om het Angolees Nationaal Bevrijdingsfront te helpen.
- meteen na het begin van de Israëliëse troeppenterugtrekking zou de USSR opnieuw diplomatieke betrekkingen aanknopen met Israël.

- de snelle industriële expansie van de Braziliaanse ekonomie bevordert de druk van de arbeidersop ongelijke spreiding van de produktiemiddelen.

- In Israël worden de verkiezingen overheerst door de Oktober-oorlog.

van 1/1/74 tot 7/1/74.

- Thieu nog steeds present van Zuid Viëtnam, wil geen vrede en sluit alle mogelijkheden tot het houden van verkiezingen uit.
- in Spanje worden, niettegenstaande het gebrek aan bewijzen, de beschuldigten in het proces tegen de arbeiderskommissies tot zware straffen veroordeeld.
- in Griekenland wordt het strafkamp Yaros terug geopend, met de bedoeling de politieke tegenstanders te "intimideren".
- de Saoudisch Arabische koning Faycal bevestigt dat de Joden geen enkel recht hebben op Jeruzalem.
- tegen de bewering in als zouden de Syrische soldaten de Israëliëse krijgsgevangenen onmenselijk behandelen, bevestigt een bezoekend journalist het tegendeel. De geschokte wereldopinie vergeet te denken aan de onmenselijkheid van de Israëliëse napalmbombardementen op dichtbevolkte burgerwijken van Damaskus.
- de Israëliëse verkiezingen brengen een sterkere nationaal religieuze partij naar voor die in het parlement de rol van scheidsrechter gaat spelen.
- het bezoek van de Japense premier aan Peking moet het begin zijn van een Chinees Japanse toenadering.
- in Spanje wordt een nieuwe regering gevormd met Navarro als eerste minister. Hij is gekend voor een rechtse politieke stelling, zijn autoritarisme, en zijn Franquisme. Samen met hem zijn nu aan het hoofd van Spanje een reeks mannen die het Spanje een hardere binnenlandse koers zullen laten volgen dan voorheen onder Carrero Blanco.
- de verkiezingen in Brazilië zien de oppositie in aktie komen.
- in verschillende West-Europese landen wordt het boek van Soljenitsin "De Gulag archipel" aan de Westerse publieke opinie kenbaar gemaakt.

van 8/1/74 tot 16/1/74.

- op de Geneefse vredeskongferentie over het Midden Oosten worden plannen gemaakt over troeppenterugtrekking aan het Suez-kanaal.
- Washington zal meer wapens gaan leveren aan de Zuid-Vietnamese diktatuur van Thieu.
- in Engeland wordt de drie-dagen week ingevoerd, wat het bestuur van Heath niet ten goede komt.
- in Argentinië wordt een offensief ontwikkeld tegen de linkse terroristische organisaties
- de Pravda beschuldigt Soljenitsin "de weg van het verraad, te bewandelen".
- in Spanje is de kans groot dat de hoofdschuldigde van het MIL proces (Iberische vrijheidsbeweging) ter dood zal worden gebracht. Franco kan echter genade verlenen.

AKTUEEL

NOG DE PETROLEUMKRISIS.

Petroleum is voor onze moderne samenleving onmisbaar geworden. Bijna 60 procent van de totale energie die wij verbruiken wordt door deze grondstof geleverd. En de harmonische werking van de wereld zal nog vele jaren afhangen van de petroleum en zijn ontelbare bijprodukten.

Men heeft te vlug gedacht dat de kernenergie de taak ging overnemen. Specialisten zijn van mening dat de kernenergie in 1980 slechts 8 à 10 procent van de wereldenergie zal leveren. En men zal rekening dienen te houden met de druk van de openbare opinie op de regeringen tegen de kernenergie die vele gevaren oplevert. Gedurende tientallen jaren zullen de klassieke koolwaterstoffen zoals aardolie en aardgas nog het grootste deel van de energie moeten leveren. Welnu, de wereldreserves van deze grondstoffen zijn ver van onuitputtelijk en het zullen de nieuwe olievelden in de Noordzee niet zijn die aan dit tekort iets zullen verhelpen.

Dit toont de planetaire omvang aan van het petroleumprobleem want de petroleum is een uniek produkt en wel door de volgende karakteristieken :

1 - De petroleum is een wereldindustrie. De V.S. en de USSR uitgezonderd is er geografische scheiding tussen de produktie- en de verbruiksgebieden. De grote verbruikcentra liggen zelfs ver van de grote produktiecentra. Hieruit vloeit een reusachtig maritiem vervoer voort dat nu reeds alleen voor petroleum 55 procent bedraagt (tegen 21 procent in 1939). Sedert het begin van 1973 bevinden zich iedere dag 80 miljoen ton petroleum op zee!

2 - De petroleum is een multinijverheid. De exploitatie geschiedt in verscheidene fasen : exploratie, produktie, vervoer door pijpleidingen of tankschepen, raffinage, distributie. Iedere fase kan op een andere plaats uitgevoerd worden.

3 - De petroleum is een onzekere aktiviteit. De exploitatie hangt inderdaad af van de onzekerheid betreffende de opsporing en de ontdekking. De petroleummaatschappijen moeten op eigen risico zeer dure boringen uitvoeren.

4 - De petroleum is een multiproduktie industrie.

De petroleum is niet alleen een bron van energie maar ook de grondstof voor vele synthese-produkten. Alomtegenwoordig in ons dagelijks leven en die wij niet meer kunnen missen. Trouwens in vele toepassingen vervangt de petroleum de koolstofatomen der steenkolen die een eerste ontwikkeling hadden mogelijk gemaakt van de chemische sektor.

5 - De petroleum is een gepolitiseerde industrie.

De potentiële winsten van de petroleum zijn verscheiden en belangrijk. De geschiedenis

van de petroleum is nauw verbonden met de politieke en ekonomische overheersing der grote mogendheden en de nationale onafhankelijkheidsbewegingen. Het verkrijgen van petroleum door de industriële landen gaat dikwijls gepaard met politieke aktie. De grote mogendheden trachten regimes aan het bewind te brengen of te houden die zij naargelang hun gedweeheid, subsidiëren en bewapenen. Dat deze regimes dikwijls de belangen van hun eigen bevolking over het hoofd zien valt de betreuren maar is niet te loochenen.

Op het plan van de wereldeconomie vormen de enorme inkomsten der olieproducenten een zeer belangrijke deviezenmassa die het internationaal monetair stelsel kan verstoren. Wat het stijgen der petroleum prijzen in de laatste jaren betreft kunnen deze in hoge mate het gevaar voor inflatie in de ganse wereld verhogen.

Werd in het verleden voor de petroleum een "redelijke" prijs aan de producerende landen betaald? Helemaal niet en het is maar in 1960 dat een kentering in de prijzen begon. De geschiedenis van die kentering versmelt zich met de drang naar nationalisme en met de grote strijd van de Derde Wereld tegen het imperialisme. De grote internationale maatschappijen hadden zich geleidelijk aangepland in de produktielanden waarvan zij zich de nationale eigendom hadden toegeëigend. Totaal afgesneden van de ekonomie der producerende landen vormden zij het plaatselijk verlengstuk van de kapitalistische wereldekonomie. Ze eïgen den zich goedkoop een produkt toe dat ze zeer duur verkochten en voerden aldus een kapitaalpunctie uit ten nadele van het gastland die gelijk was aan het verschil tussen de kostprijs en de valorisatieprijs. Het petroleumpatrimonium van een land zoals Mexico werd in minder dan 25 jaar geplunderd! Wat de bedragen betreft die tot voor W.O.II aan de exporterende regeringen werden betaald gaan die meer over een "bakchich" dan over een aankoopprijs.

Talrijke gedeeltelijke en zelfs gehele nationalisaties werden over verscheidene jaren door de producerende landen uitgevoerd maar daar bleef het niet bij. Om zich verder schrap te zetten tegen de macht der MAJORS - dit zijn de zeven grootste petroleummaatschappijen van de wereld (ESSO, Mobil Oil, Gulf Oil, TEXACO, SOCAL, BP en SHELL) -, stichten de petroleumproducerende landen in 1960 de OPEC (Organization of the Petroleum Exporting Countries). Deze organisatie ligt aan de basis van de stijgende petroleum prijzen maar moeilijkheden rijzen op onder de lidstaten. Zo willen Libië, Nigeria en Algerië, drie landen die pas beginnen te exporteren, hun groei niet remmen door beperking van produktie. De MAJORS laten zich niet onbetuigd en reageren met alle middelen tegen de OPEC. In 1970 controleren zij nog 80 procent van de ruwe wereldexport en 90 procent van de produktie van het Midden-Oosten. Een der grootste producenten nl. de VS krij-

gen moeilijkheden met eigen produktie. De voorraden in de VS worden om velerlei doeleinden in de grond opgepot (o.m. militaire) en de nieuwe ontginningsvelden zoals Alaska en de Noordzee vallen door hun moeilijke natuurlijke ligging zeer duur uit. Daarbij voegt zich een ekologisch probleem want de openbare opinie eist eerbied voor de fauna en een "dure" strijd tegen het milieubederf. De VS zullen dus hoe langer hoe meer vreemde petroleum moeten invoeren. Autarkisch tot hier toe zullen zij vanaf 1985 meer dan de helft van hun verbruik moeten invoeren.

Als deze oorzaken zich opstapelen verhoogt de macht der producerende landen. Het is een snel en brutaal omverwerpen van de toestand. Voortaan zullen de producerende landen hun wil opdringen aan de invoerders en

verbruikers en zelfs aan de grote petroleummaatschappijen.

In augustus 1971 was er een bestand in het zicht, wellicht de laatste kans, maar toen besloot Nixon de convertibiliteit van de dollar op te heffen wat in feite neerkwam op een devaluatie.

Hierop komt de OPEC aanstonds bijeen te Beyrouth en vraagt compensaties. Maar de dollar devalueert verder en de petroleum-prijzen gaan met sprongen omhoog. Intussen herneemt de oorlog in het Midden-Oosten met aan de ene zijde Israël en aan de andere rechtstreeks of onrechtstreeks alle Arabische landen. Sedertdien gaat de escalatie der prijzen bijna dagelijks verder.

T. BAILLEUL.

binnenland ● ● ●

WAPENTRANSPORTEN HALVEREN DE MUUR VAN ZEEBRUGGE.

"Zeebrugge - Moordhaven! Geen bommen potverdomme! Wapentransport is moord!", deze slagzinnen klinken de inwoners van Zeebrugge reeds vertrouwd in de oren.

Reeds jaren vertrekken vanop de havenmuur van Zeebrugge munitietransporten. Het publiek mag het overladen - het ontschepen en/of laden van wapens en munitie niet bijwonen. Bijgevolg werd halverwege de ca 2,5 km lange havenmuur een slagboom gebouwd die tegenwoordig meer gesloten dan opgehaald blijkt te zijn. Een groep jongeren uit de onmiddellijke omgeving van de havenstad ging zich enkele jaren geleden intenser met de zaak bezighouden en klopten aan bij het Brugse stadsbestuur om herkomst en bestemming van deze transporten te vernemen. De Blankenbergse "Werkgroep Rechtvaardigheid" werd van het klassiek kastje naar de even klassieke muur gespeeld. Via de gemeenteraad, de Nationale maatschappij voor Brugse Zeevaartinrichting (NBZI), het ministerie van Economische Zaken en soortgelijke min of meer officiële instanties kwam men terug bij de Brugse gemeenteraad vermits niets of niemand in België verantwoordelijk bleek te zijn voor de wapen- en munitieverscheppingen te Zeebrugge. De inspanning van Werkgroep Rechtvaardigheid was echter niet zonder gevolgen gebleven. Andere maatschappijkritische groeperingen als SIAC (Kortrijk), de Vrije Socialisten (Gent), de Kleine Man (Kortrijk), Humanistische Jongeren en Jong Socialisten (beide Blankenberge), alsook talrijke enkelingen hadden voor de zaak interesse opgevat en zich gegroepeerd in het "Aktiekomitee tegen Wapentransporten".

Alhoewel nog zeer jong, heeft het aktiekomitee reeds heel wat aktie tegen de wapentransporten op haar "kerfstok". Pers, radio en TV besteedden heel wat aandacht aan de hongerstaking op de Brugse Grote Markt op Kerstdag 1972. De Nederlandse VPRO spendeerde toen zelfs speciaal een radiouitzending aan de wapenhandel en kwam tot de konklusie dat het kleine België één der tien grootste wapen- en munitieleveranciers van de gehele wereld was. Op 4 maart 1973 werd een door het aktiekomitee

ingerichte stoepwandeling tegen de wapentransporten op de bewuste muur door de Brugse politie hardhandig uit elkaar geslagen. Op een - door de Blankenbergse Stedelijke Jeugdraad ingerichte - alternatieve 11 - 11 - 11 stand overtuigde het aktiekomitee aan de hand van niets verbergend fotomateriaal de laatste twijfelaars van de echtheid van hun verklaringen. Verder geeft het aktiekomitee regelmatig perscommuniqués uit wanneer één of meer munitieschepen Zeebrugge aandoen. Dank zij tipgevers uit de onmiddellijke omgeving van de Zeebrugge haven vermelden deze pers-

berichten niet alleen herkomst en bestemming van de ladingen, maar tevens de samenstelling. De laatste tijd heeft het aktiekomitee ook kontakten gelegd met insiders van de Antwerpse en Oostendse havens, zodat stilaan ook de waarheid omtrent deze havens bekend en bekritiseerd zal worden. Tot slot vermelden we nog de realisatie van het "Dossier Wapentransporten en Militarisme", dat omstreeks eind februari in een vierde herwerkte en aangevulde uitgave zal verschijnen. (Te bestellen bij Werkgroep Rechtvaardigheid, Diksmuidestraat 18, 8370 Blankenberge).

Dit aktievoeren werd echter deskundig gehinderd door BOB-diensten, stedelijke politie en rijkswacht. Inderdaad, niet alleen werden diverse akties resoluut verboden (o.a. het mee opstappen in de Brugse Vredesmars), maar tevens werden in december 1973 huiszoekingen verricht bij verschillende simpatisanten van het Aktiekomitee, zogenaamd om de foto's van de wapenverscheppingen op te sporen. De aanklacht was niet van de poes : spionage (artikel 120bis van het strafwetboek omtrent het fotograferen van militaire en strategische installaties). "Toevallig" echter had het aktiekomitee 2 dagen voor de bewuste BOB-inval in een persbericht nota gemaakt van wapentransporten vanuit Zeebrugge voor de Chileense militaire junta! Officieel echter zou tussen beide feiten geen verband liggen! Niettegenstaande deze intimidatiepogingen van de BOB heeft het aktiekomitee reeds een - zij het dan beperkt - succes geboekt. Inderdaad; als gevolg van de aanhoudende storm van protesten, moesten de VS-munitieschepen in januari 72 in opdracht van de Amerikaanse ambassade Zeebrugge links laten liggen en hun lading in Bremen verscheppen.

Dit was voor het aktiekomitee een overhoopt succes, en toen kort daarop de wapenverhandeling werd hervat was men zeker niet moedeloos. Wel in tegendeel : wat eens tijdelijk kan worden stopgezet, kan ook definitief verdwijnen.

Het aktiekomitee hield het niet alleen bij stoepwandelingen, dossiers en persberichten. Op 23 februari 1973 werd een stencil verstuurd naar verschillende Vlaamse parlementairen. Daarin werd behalve de beknotting van de wapentransporten, ook de oprichting gevraagd van een polemologisch instituut alsook het uitstippelen van een neutralere politiek voor België. Slechts weinig parlementairen vonden deze suggesties het antwoorden of het interpelleren waardig! Voornamelijk V.U.-senator Van In spande zich voor de wagen, bijgestaan door enkele kommunisten en een handjevol enkelingen uit de andere partijen. Deze aktie, gepaard met een niet aflatende brievenstroom aan ministeries en andere officiële instanties leverde toch heel wat inlichtingen op :

- 1) België levert (officieel) geen wapens noch munitie aan landen in konflikt- of oorlogssituatie, en laat ook geen doorvoer naar deze landen toe.

- 2) de wapentransporten kunnen onder 3 ministeries resorteren.
 - a. Defensie : transakties in NATO-verband
 - b. Buitenlandse zaken en Economische zaken : transakties tussen regeringen.
- 3) voor zogenaamd burgerlijke munitie (?!) zijn handtekeningen nodig van de drie voornoemde ministeries.

Niettegenstaande het zogenaamde wapenembargo op oorlogvoerende landen vertrokken de laatste jaren geregeld wapens en munitie vanuit België naar Vietnam, Nigeria (als bewijs hiervan het neerstorten van de Sabena-boeing boven Biafra), Israël en Egypte (!), Portugal (lees : Angola!), Griekenland, Turkije, Brazilië, Chili,... Soms betreft het hier geperimeerde munitie (wegens ouderdomsverschijnselen gevaarlijk geworden munitie dwz. hoog ontploffingsgevaar) die voor een zacht prijsje naar de ontwikkelingslanden gaat!!!), soms echter ook, wapens en munitie van Belgische makelij zoals F.N. en P.R.B. (Poudre Réunie Belge).

Alhoewel een waarschuwingsbord op de muur van Zeebrugge vermeldt : "Gesloten wegens laden van springstoffen", heeft tot op heden geen enkele officiële instantie de wapenverscheppingen in Zeebrugge toegegeven. De notulen van de Brugse gemeenteraad vermelden echter het verstrekken van een toelating om vanuit Zeebrugge wapens en munitie te vervoeren. Een officieus bewijs vonden wij in het boek "Zeebrugge, een haven in de branding", dat in 1970 werd uitgegeven door Elie Bilé (hoofdradakteur van het Brugsch Handelsblad) **MET VOORWOORD VAN DE TOENMALIGE BURGEMEESTER PIERRE VANDAMME**. Op pagina 157 verschijnt onder de rubriek "Militaire haven" benevens een foto van het laden van kanonnen ook nog het volgende : "Grote cargo's (o.m. de "Cristallina") zorgden in 1948 voor een belangrijke uitvoer van legervrachtwagens, op doortocht naar Spanje. In 1959 meerde het Engelse koopvaardijchip "Empire Doc" tweemaal af met tjkens een lading afweerkononnen, bestemd voor het Belgisch leger, terwijl in datzelfde jaar het Amerikaanse Liberty-schip "U.S.O." en "Greenwill Victory" Zeebrugge binnenvoeren met wapens en munitie. Het jaar nadien was het de beurt van de Amerikaanse cargo "Greenville Victory" om in het raam van de Amerikaanse hulpverlening munitie te lossen. Zo bleef het duren tot op heden, bij zover dat het laden of lossen van wapens en munitie aan de havenmuur, een vertrouwd beeld is geworden. In feite is het een geheim van de goden hoe alles precies in mekaar steekt. Doch begin 1970 onstond enige deining rond een lading kanonnen en ander legermateriaal, die in de rede van Zeebrugge op het Israëlische schip "Tamar" werden verscheept." We denken dat deze letterlijk overgenomen tekst geen verdere uitleg behoeft en op zichzelf reeds een vernietigend bewijs is. Dit reeds zo komplekse probleem heeft ook nog een sociale zijde/Het Dagblad "Het Volk"

verweert het aktiekomitee de werkverschaffing van 80 dokwerkers in gevaar te brengen. Daarom het volgende. Op het ogenblik dat de havenmuur gesloten is voor het publiek wegens munitieverhandelingen, moeten alle burgerlijke schepen de havenmuur verlaten, zodat de wapentransporten hier zelf oorzaak vormen van tijdelijke werkeloosheid. Men moet immers weten dat het bijna steeds dezelfde dokwerkers zijn die opgeroepen worden voor de munitievercheppingen. Het grootste gedeelte van de "specialist-munitieverladers" werkt daarenboven" in het zwart"! Het betreft hier kleine zelfstandige boeren uit Maldegem die speciaal per bus worden aangevoerd en hun kleine verdiensten aanvullen met munitie te versjouwen zonder betaling van RMZ en dgl. meer. Met deze werkwijze ontnemt men talrijke dokwerkers niet alleen verschillende werkkansen, maar verhindert men de kust-dokwerkers tevens standpunt te kiezen in het wapenprobleem: komen de kustmensen niet, dan maar meer binnenlanders! Daarenboven zou men ook nog eens aan rekonversie kunnen denken indien het werk zou verminderen door het wegvallen van de munitietransporten. Clayson bv een fabriek uit Zedelgem (ca 15 km van Zeebrugge) vraagt niet minder dan 300. werkrachten. We zien dus duidelijk dat de dreiging van werkloosheid maar een drogredenering is.

Het probleem Zeebrugge moeten we blijven volgen. Zeebrugge is immers één der grote wapenpoorten van de wereld. Indien men de Belgische wapens zowel in het Egyptische als in het Israëlische leger aantreft, en zowel in Chili als in Griekenland, dan vertrekt dit moordmateriaal voor een groot gedeelte vanuit Zeebrugge. De stopzetting van wapen- en munitieleveringen vanuit Zeebrugge en andere Belgische zee- en luchthavens zou een grote stap naar vrede betekenen. Dat men ons nu niet verwijt : "En dan zullen de andere havens wel uitvoeren, business is immers business". Laat ons eerst voor eigen deuren, en dan verder uitbreiden naar andere landen, "de vrede tegemoet".

TON EVERSE

CHILI

CHILI - MACHTIG FRONT TEGEN DE MILITAIRE FASCISTISCHE DICTATUUR.

Carlos Altamirano, algemeen secretaris van de Chileense Socialistische Partij, heeft een boodschap gericht tot het Chileense volk en de openbare wereldopinie. Deze boodschap werd medegedeeld door het persagentschap Prens Latina en uitgezonden door de radio van Havanna. Hier volgen enkele uittreksels :

MIJN BESCHULDIGERS ZIJN DE BESCHULDIGDEN.
Het zijn de vier zelfde generaals van het verraad die mij beschuldigen het leger tot oproer te hebben aangespoord en nog andere misdrijven waar ik onkundig van ben. Ik heb geen advocaat en men verbiedt mij er een te nemen. Ik mag mij niet verdedigen. Indien ik aangehouden word kunnen ze mij tot de doodstraf of tot levenslange hechtenis veroordelen. Maar Chili en de wereld weten dat de enige die verraad pleegden jegens het leger en het vaderland diegene zijn die de wapens opnamen tegen de wettige president van Chili Salvador Allende. Mijn beschuldigers zijn de beschuldigten. Zij willen mij oordelen maar zij zullen zelf geoordeeld worden. De roeden waarmee ze mijn kameraad Luis Corvalan en mij zelf willen slaan zullen hun geselen en wellicht eerder dan ze denken.

Wij zijn vast besloten de strijd voort te zetten. Naarmate de terreur, ontzetend door de junta, toeneemt, hare onbekwaamheid om de grote nationale problemen op te lossen met de dag klaarder wordt, hare flagrante medeplichtigheid met de monopolistische ondernemingen en het Amerikaans imperialisme steeds meer op de voorgrond treedt, zullen wij de weerstand opvoeren. De dictatuur heeft niet één probleem kunnen oplossen. De toestand is integendeel op alle gebied verslechterd. In twee maanden zijn de prijzen meer gestegen dan tijdens de 20 voorbije jaren. Alle economische maatregelen zijn nadelig voor de werkende klasse, de boerenstand en in 't algemeen voor allen die van een bescheiden inkomen moeten leven. Zij begunstigen het groot monopolistisch kapitaal en de Noordamerikaanse consortiums, de enige profiteurs van de militaire staatsgreep.

DE HUIDIGE TAKEN.

De grote taak van onze partij, van de partijen van de Volksunie is zich te integreren met de strijd van gans het Chileense volk, van alle ware patriotten, van de echte democratie tegen de fascistische dictatuur.

1 - DE EENHEID.

De eenheid der avant-garde partijen, de socialistische en de kommunistische, is het hoofddoel in de strijd tegen het fas-

cisme. De werkende klasse en de boeren zullen de kern vormen van deze historische strijd. Het is zo noodzakelijk de eenheid tussen de SP en KP met de andere partijen van de Volksunie te versterken als met de krachten die er geen deel van uitmaakten maar toch gehecht zijn aan de democratie en de vrijheid. De eenheid, de omvang van dit front zijn natuurlijk opgekomen als een dringende noodzaak om de fascistische wreedheid te trotseren en de kop in te drukken.

2 - HET DEMOCRATISCH REGIME HERSTELLEN

Deze eenheid moet als doelstelling het herstel van het democratisch regime hebben dat stelselmatig door de militaire dictatuur verkracht wordt.

3 - DE VEROVERINGEN DER WERKERS VERDEDIGEN.

Het is ook de taak van dit machtig patriottisch front te strijden voor de rechten van de werkers die nu aan banden liggen. De Eenheidscentrale der werkers is buiten de wet gesteld; het recht om zich bij een vakbond aan te sluiten, het petitierrecht en het stakingsrecht zijn afgeschafte.

4 - DE STRIJD ZAL LANGDURIG ZIJN;

Wij moeten ons voorbereiden op een langdurige maar zegevierende strijd. De moraal van het volk en het Chileens proletariaat is zeer goed. De strijd lustige traditie en de vrijheidswil zijn ontembaar.

5 - MASSASTRIJD

Deze strijd moet een strijd zijn van massa's die goed georganiseerd en sterk gedisciplineerd zijn. Alle massaorganisaties hebben er hun plaats bij en moeten er aan deelnemen.

6 - EENHEIDSBEVEL.

Ik geloof dat een eenheidsbevel voor de revolutionaire krachten een der voornaamste punten van ons programma zal moeten zijn om de strijd aan te binden tegen de tirannie van het militair fascisme.

7 - GEEN TERRORISME.

Alle avontuurlijke acties moeten uit deze strijd geweerd worden; ze zouden slechts tot rechtvaardiging dienen voor nieuwe misdaden en een nieuwe repressie van de junta uitlokken.

8 - VRIJHEID VOOR DE POLITIEKE GEVANGENEN

De vrijheid moet geëist worden voor Luis Corvalan, algemeen secretaris van de KP, voor Anselmo Suele, president van de radicale partij, voor Oscar Garretan, algemeen secretaris van de MAPU, voor de leiders van de linkse kristenen MIR, voor onze dierbare socialistische vrienden die werden opgesloten en gefolterd. Er moet een einde komen aan de summieré vonnissen met gesloten deuren, de terechtstellingen onder het eerste beste voorwendsel, de veroordelingen tot levenslange opsluiting in weerwil van de meest elementaire rechten.

Ieder beschuldigde moet een advocaat hebben. De processen moeten publiek zijn.

9- EERBIED VOOR HET ASIELRECHT

Er moet eerbied geëist worden voor de internationale verdragen die door Chili gesloten werden, in het bijzonder het asielrecht dat zelfs door de hardste dictaturen van het continent erkend wordt.

10 - INTERNATIONALE SOLIDARITEIT

De solidariteit is noodzakelijk tussen alle landen voor de bevrijding van het Chileense volk.

De junta der militaire fascistena voelt de universele afkeuring uitgelokt door zijn misdaden. Zij weet dat zij alleen staat, dat ze slechts mag rekenen op de voornaamste financiële en imperialistische kringen van de VS en de andere kapitalistische landen. Daarentegen wordt zij verworpen door allen die iets voelen voor de vrijheid in deze wereld. Aan onze zijde staan de vrije volkeren van de wereld; de socialistische landen, de Sovjetunie, Cuba, de revolutionaire

bevrijdingsbewegingen van Amerika, Azië, Afrika, talrijke regeringen van kapitalistische landen en de beste intellectuelen der wereld.

WIJ ZULLEN OVERWINNEN.

De grote strijd voor de overwinning begint pas. Zoals onze kameraad Salvador Allende het onder het vuur van de camarilla heeft gezegd: "Zo wordt de eerste bladzijde van deze geschiedenis geschreven. Mijn volk en Amerika zullen de andere schrijven". Wij verzekeren onze heldhaftige en onvergetelijke kameraad president, martelaar van de vrijheid, van de waardigheid van Chili, van het Amerika der slavenvolkeren dat we deze bladzijde verder zullen schrijven tot het einde van dit hoofdstuk, het droevigste, het donkerste en het meest bloedige van onze geschiedenis.

CARLOS ALTAMIRANO.

OBJECTIEVEN VOOR DE SOLIDARITEITSAKTIE MET CHILI.

Op dit ogenblik worden door het Comité van de Unidad Popular - dat zijn zetel heeft te Rome, kontakten vastgelegd met diverse nationale organisaties door de voorbereiding van een Internationale Conferentie, open aan alle democratische krachten, voor het op gang brengen van een brede internationale campagne voor Chili. In afwachting hiervan dienen in alle gewesten de mogelijkheden onderzocht voor het uitbouwen van brede representatieve Chili Komitees.

De aktie dient zich te ontwikkelen voor :

- De stopzetting van de moorden
- Een einde te stellen aan de martelingen van de gevangenen.
- Het sluiten van concentratie- en deportatiekampen.
- De vrijlating van alle politieke gevangenen en gedeporteerden.
- Het toekennen van vrijgeleiden aan al de vluchtelingen die zich nog in de ambassades bevinden.
- Het stopzetten van de massieve ontslagen.
- Het erkennen van het recht op werk. De heropname van de duizenden personen die door de junta werkloos werden gesteld.
- Het eisen van onze regering dat zij een zo breed mogelijke steun verleent aan de politieke vluchtelingen en de opname van een groter contingent in ons land.

Naast dit moeten; onder alle mogelijke vormen, - steunlijsten, verkoop van klevers, inrichting van solidariteitsavonden e.a. initiatieven, de nodige fondsen worden samengebracht om :

- De nodige hulp te verschaffen - aan de Chileense politieke vluchtelingen in afwachting dat zij in ons land werk vinden.

- Steun te verlenen aan de families van de vermoorde en gevangene Chileense democraten gezien deze vandaag over geen enkel bestaansmogelijkheid beschikken.

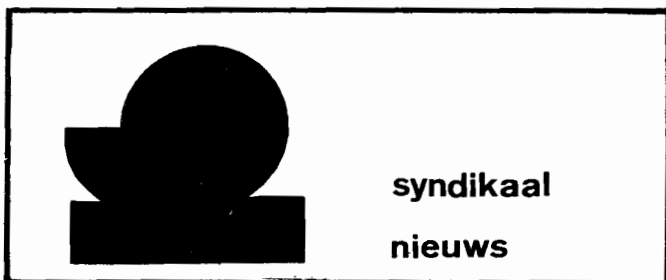
Stortingen kunnen gedaan worden op Prk. 00-0956015-80 van Vrede vzw. - Bagattenstr. 136 Gent (met vermelding Fonds voor Chili). Steunlijsten en klevers (te verkopen aan 20 fr.) zijn op hogergenoemd adres ter beschikking.

het Chili-solidariteitskomitee richt in :

Woensdag 20 februari om 20 uur
in : Vooruit, St.-Pietersnieuwstr.23
Gent

CHILI-AVOND met
INTI-ILLIMANI, beroemde Chileense
zanggroep
RECENTE FILMS over en uit CHILI

toegang : 60 fr.
opbrengst integraal voor de Chileense
vluchtelingen.

syndikaal
nieuws

MULTINATIONALE BEDRIJVEN.

Wat behelst de term "multinationaal bedrijf" nu werkelijk?

Sommige economen plaatsen "transnationale" bedrijven - daaronder verstaan ze bedrijven die werken in verschillende landen en waarvan de moederonderneming volledig eigenaar is van de filialen - tegenover "multinationale" bedrijven die werkelijk dat karakter dragen door het aantal landen waarin ze bedrijvig zijn, door de samenstelling van hun kapitaal en door de nationaliteit van de direktieleden.

Anderen gebruiken het woord "multinationaal" voor iedere firma die een of meerdere filialen van een zekere omvang in het buitenland heeft. Het kan dus in enge zin ofwel in brede zin geïnterpreteerd worden. Het is het laatste dat de overhand haalt zoals de terminologie aangenomen door de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties aantoonde. Deze Raad aanziet als multinationaal bedrijf iedere onderneming die fabrieken, mijnen, verkooppunten, enz. controleert in meerdere landen.

De trusts of internationale monopolies zijn ontstaan op het einde van de 19e eeuw. Lenin heeft de ontwikkeling ervan in het begin van de 20e eeuw geanalyseerd in zijn boek over het imperialisme. Zijn analyse blijft nog altijd geldig.

Het is onjuist, zoals Turner, het ontstaan van de multinationale bedrijven te situeren in het midden van de 20e eeuw.

Maar wanneer het fenomeen op zichzelf niet nieuw is; is de wereld sterk veranderd. Sedert Lenin heeft de ontwikkeling van de internationale monopolies nieuwe vormen aangenomen.

In het begin van deze eeuw oefenden de grote industriële multinationale bedrijven hun activiteit vooral - maar niet alleen - in het domein van de grondstoffen uit (petroleum, koper, tin, bananen, koffie, cacao, enz.)

Hedendaags zijn ze vooral bedrijvig in het gebied van de verwerkte industriële producten en in 't bijzonder in de technische

topsectoren (scheikunde, informatica, elektronica, vervoermateriaal, enz.)

Een typisch kenmerk van de huidige ontwikkeling van de multinationale groepen is dat ze zich inschrijven in een fase van het monopoliekapitalisme gekarakteriseerd door de belangrijke rol die de Staat speelt in de verwezenlijking van de winsten van deze monopolies, fase door de marxistische economen "monopolistisch Staatskapitalisme" genoemd.

De multinationale groepen graven zich in dat systeem in, enerzijds in het land van oorsprong, anderzijds in het gastland, wat hun een groeiende ontwikkelingsmacht geeft. Alle multinationale groepen stuwen in de richting van een internationale geldwaarde en eisen de stabiliteit van de wisselkoers, maar het zijn zij die de voornaamste bevoordeelden zijn en ook de verantwoordelijken voor de schommelingen in de koers, voor de monetaire crisis en de speculaties die dit alles meebrengen.

De huidige stand van het concentratieproces op wereldvlak gekenmerkt door de versnelde groei van de multinationale groepen plaatst de democratische arbeidersbeweging in de kapitalistische landen voor nieuwe problemen, zowel op het vlak van de economische strijd als van de politieke strijd.

In het eerste geval de strijd tegen de uitbuiting en de afdankingen moet geïnternationaliseerd worden om zich teweerge te kunnen stellen tegen het internationaal kapitalisme.

Wat betekent samenwerking in de aksie voor de werknemers van alle bedrijven behorend aan een multinationale groep.

In 1972 hebben we bv. gezien hoe de aksie tegen de Nederlandse multinational AKZO gevoerd werd. Belgen, Nederlanders, Duitsers hebben tezamen aksie gevoerd om de sluiting van hun bedrijf te beletten.

Hetzelfde zien we gebeuren met de sluiting van de gieterij van ACEC, behorend tot de multinational Westinghouse, waar naast de bezetting van het bedrijf te Gent door de werknemers zelf, gelijklopende aksies gepland worden in andere delen van het land en over de grenzen heen. Is er een oplossing voor dit alles?

De enige oplossing bestaat erin in ieder land het systeem van het monopolistisch Staatskapitalisme te breken door het democratisch nationaliseren van de monopolies die de sleutelsektoren van de economie beheersen, en de demokratisering van de Staat door de verovering van de politieke macht door de arbeidersklasse verbonden met alle antimonopolistische krachten.

Dit vereist (de misdadige rol van de multinationale groepen, zoals ITT en andere, in Chili, is daar als bewijs) de noodzakelijkheid om op internationale schaal op politiek vlak alle partijen en alle mensen te verenigen die het socialisme, de democratie en de sociale vooruitgang voorstaan.

N.C.

Januari 1974.

dokument

SYNTHESE VAN DE WERKZAAMHEDEN DER COMMISSIES
WERELDCONGRES VAN DE VREDESKRACHTEN -
MOSCOU - 25 tot 31.10.1973.

NATIONALE BEVRIJDING,

Strijd tegen het Colonialisme en het Racisme
De coloniale en racistische régimes, gebouwd op terreur en barbaarse exploitatie van miljoenen mannen en vrouwen, veroorzaakt tot hongersnood en dwangarbeid, berooft van hun rechten en de meest elementaire vrijheden, vormen vandaag de dag een monsterachtig anachronisme. Die régimes genieten de volle steun van het internationaal imperialisme, dat gebruik maakt van de laagste manoeuvres en van een open agressie om te pogen hen te behouden. Het colonialisme en het racisme verergeren de internationale spanningen in verscheidene delen van de wereld. Alle vredesmachtsen moeten ijveren voor de volledige en onvoorwaardelijke toepassing van de talrijke resoluties van de UNO welke de afschaffing van het colonialisme, de apartheid en andere vormen van racisme eisen. Die machten bereiden eveneens, op een actieve wijze, het tienjarig actieplan voor om het racisme en de rassendiscriminatie te bestrijden. Het is normaal, het is maar rechtvaardig dat de wandaden van de colonialisten en de racisten een machtige golf van nationale vrijheidsbewegingen hebben doen ontstaan, welke de enige ware vertegenwoordigers van hun volkeren en hun landen zijn. Wij moeten zo veel mogelijk hulp bieden aan de vrijheidsstrijd van de volkeren van de Republiek Guinee-Bissau, Zuid-Afrika, Namibië, Zimbabwe, Mozambique en Angola, en aan al diegenen die strijden tegen het coloniaal systeem, voor de zelf beschikking en de nationale onafhankelijkheid. Het zou passen bijzondere inspanningen te doen voor de strikte toepassing van diverse internationale sancties tegen Rhodesië en opdat gelijkaardige sancties zouden getroffen worden tegen de Zuidafrikaanse Republiek en Portugal.

ONTWIKKELING EN ECONOMISCHE ONAFHANKELIJKHEID.

De internationale ontspanningsprocessus biedt de beste mogelijkheden om de econo-

mische en sociale problemen van de landen van de Derde wereld op te lossen. Indien deze problemen zonder oplossing blijven of verergeren door de Imperialistische inmenging en uitbuiting, kunnen ze nieuwe internationale conflicten teweegbrengen en explosieve situaties scheppen.

Het is ontoelaatbaar dat in het tijdperk van wetenschappelijke en technische revolutie, de wereld de erfenis van het colonialisme en de sociale coloniale structuren op een groot deel van onze planeet, nog niet uitgeroeid heeft, dat honger en ziekte een ware ravage aanrichten in verscheidene gebieden van de aarde, dat de economische en culturele achteruitgang en de armoede blijven bestaan. En het is zeker ontoelaatbaar omdat al dat kwaad nog verergert door de chantage en de druk van de internationale monopolies die, gekoppeld aan de interne reactie, antimilitaire en open fascistische régimes steunen of installeren.

De volharding en de opbouwende inspanningen van de volkeren van de ontwikkelingslanden, gesterkt door een effectieve internationale solidariteit, zouden die kapitale sociaal-economische problemen kunnen oplossen en het levensniveau van honderden miljoenen mannen en vrouwen kunnen doen stijgen. De oplossing van die problemen zou vergemakkelijkt kunnen worden door de vermindering van de militaire budgetten in de ganse wereld, het strikte respect voor het recht van de mensen hun eigen natuurlijke bronnen te bezitten en te controleren, door een verscherpte economische, wetenschappelijke en technische hulp aan de ontwikkelingslanden, dit zonder enige politieke tegenprestatie.

De in de Commissie aanwezige Belgen en andere Europeanen hebben vergeefs geprobeerd de dialoog te hervatten.

De vertegenwoordigers van de ontwikkelingslanden weigerden betrekkingen tussen de geïndustrialiseerde landen en de hunne in het vooruitzicht te stellen, zelfs om de termen van de akkoorden in hun voordeel te veranderen. Zij willen zich zelf uit de slag trekken alhoewel de regeringen besprekingen voeren over akkoorden met de E.E.G. en andere geïndustrialiseerde landen. We moeten dus de dialoog heropenen, aan de ene kant met de vertegenwoordigers van de volkeren van de ontwikkelingslanden, aan de andere kant met de regeringen van geïndustrialiseerde landen en de E.E.G. om tot een economische samenwerking te komen, die zich realiseert in gerechtigheid en gelijkheid.

LEEFMILIEU.

De mensheid is zich meer en meer bewust van de gevaren die voortvloeien uit een unilaterale, ongelimiteerde en niet-gecontroleerde ontwikkeling van de techniek, de industrialisatie en de stedenbouw. Er bestaat geen of een onvoldoende politieke tegenprestatie in verscheidene landen. Voor de landen en de volkeren van de wereld is het van vitaal belang de bronnen van de aarde, waarop wij allen leven, te beschermen. Met dat doel voor ogen is het nood-

zakelijk een multilaterale en actieve internationale samenwerking, en een rationeel gebruik van de natuurlijke hulpbronnen te verzekeren. Constante en volhardende inspanningen om een deel van de actueel gebruikte hulpbronnen voor bewapening, aan te wenden voor de bescherming en de verbetering van het ecologisch evenwicht, van de leefvoorwaarden en van de arbeid van alle mensen, zouden een integrerend deel van dat programma moeten zijn.

Er moet een einde gesteld worden aan de uiterst gevaarlijke vervuiling van het leefmilieu door de kernproeven en het lozen van radioactieve of giftige substanties in de waterlopen, de zeeën en de oceanen.

SAMENWERKING OP HET GEBIED VAN DE OPVOEDING EN DE CULTUUR.

De internationale culturele samenwerking, uitgebreide menselijke contacten zullen een waardevolle bijdrage en een versterking van de verstandhouding tussen de volkeren en de naties zijn. Zij zullen het wantrouwen en de vooroordelen uit de wereld helpen. Zij zullen bijdragen tot de bestrijding van de militaristische propaganda, de fascistische idologie, het chauvinisme, het racisme en alles wat de morele gezondheid van het individu ondermijnt.

Maar dat effect zal niet bereikt worden indien de samenwerking in dat gebied niet berust op de democratische principes van de soevereiniteit, de niet-inmenging in binnenlandse zaken, het respect voor historische tradities en de wetgeving van elk land.

Het in acht nemend, is het mogelijk en noodzakelijk een ruimere en meer vrije verspreiding van informatie te verzekeren, de journalisten de beste werkvoorwaarden te bieden, tot bi- en multilaterale akkoorden en conventies te komen over het gebruik van grote informatiemiddelen voor een ruime uitwisseling van geestelijke waarden.

De internationale culturele samenwerking neemt gevarieerde vormen aan. Vermelden we tussen de meest belangrijke : de samenwerking op het gebied van de opvoeding, de ontwikkeling van grote morele ideeën en het respect voor alle volkeren bij de jeugd, de grote boekenuitwisseling, de vermenigvuldiging en de verbetering van de vertalingen van vreemde auteurs, de ontwikkeling van het toerisme, gemakkelijker reizen naar het buitenland om persoonlijke en beroepsredenen, enz.

De Belgische leden van de Commissie hebben getracht de waarde van wat zij denken dat de volkscultuur in hun land is, te doen begrijpen. Voor hen is de culturele ontwikkeling niet uitsluitend de zaak van de techniciers in de cultuur, maar deze van de arbeiders zelf, en dit vanaf het begin van hun leven.

Dit standpunt blijkt niet door de meerderheid van de Commissie te zijn aangenomen; dat kan verklaard worden door verschillende toestanden en geeft aanleiding tot de voortzetting van de dialoog.

ECONOMISCHE, WETENSCHAPPELIJKE EN TECHNISCHE SAMENWERKING.

De economische, wetenschappelijke en technische samenwerking is niet enkel een resultaat, maar ook een waarborg voor de vreedzame samenleving. Haar ontwikkeling wordt niet belemmerd door het bestaan van verschillende sociale systemen, maar door de internationale spanning, de bewapeningswedloop en de psychologische oorlog. De normalisatie van de wereldsituatie zal, op voorwaarde dat ze erop vooruit gaat, een nog sterkere steun betekenen naar het gebruik, in het voordeel van de nationale economieën, van de voordelen van de internationale arbeidsverdeling, van de wetenschappelijke, technische en economisch-industriële samenwerking, in het bijzonder als het om grote internationale projecten gaat.

De internationale economische samenwerking zou moeten berusten op de principes van gelijkheid van rechten, van het wederzijds voordeel en van de toekenning der meest gunstige condities voor de handel en de andere economische relaties. Het zou passen de pogingen om politieke en discriminerende voorwaarden te stellen en om zich in de binnenlandse zaken van de andere partij te mengen, op een vastberaden wijze uit de internationale praktijken te bannen. Het systeem van de economische wereldrelaties zou moeten overeenkomen met de belangen van alle betrokken landen en in het bijzonder bijdragen tot de economische onafhankelijkheid van de ontwikkelingslanden. Elke stap die een werkelijke ontwapening dichterbij brengt, brengt eveneens een vreedzame omschakeling in de economie dichterbij. Hierdoor worden nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden geboden aan de meest doeltreffende exportindustrieën en aan de uitbreiding van internationale inspanningen welke de wetenschappelijke en technische vooruitgang begunstigen.

De Commissie heeft aangedrongen op de noodzaak de internationale wetenschappelijke samenwerking op technisch en sociaal vlak uit te breiden, en dit vooral door de studie van de vrede en de veiligheid, van de technologie op wereldvlak, en van sociale toestanden en eisen van de wetenschappelijke en technische fenomenen.

SOCIALE VOORUITGANG EN RECHTEN VAN DE MENS.

Ieder menselijk wezen heeft het onaanvechtbaar recht te leven en te werken in een wereld van vrede, vrijheid en sociale gerechtigheid. Een atmosfeer van vreedzame coëxistentie en van vriendschappelijke samenwerking is een essentieel element van de sociale vooruitgang en van de waarborg voor de rechten van de mens.

Meer dan al de anderen lijden de arbeiders onder de ellende, de werkloosheid, brutale verkrachtingen van de rechten van de mens. De mensen zouden niet vrij kunnen zijn, in de volledige aanvaarding van die term, als ze niet genieten van werkelijk gegarandeerde sociale en economische rechten, alsook

van burgerlijke en politieke rechten. De Staten en de regeringen die de internationale pacts inzake de rechten van de mens nog niet getekend en geratificeerd hebben, moeten dat zonder uitstel doen opdat ze in voege zouden treden. Het zou goed zijn, daar waar er nog geen bestaat, een doeltreffend toepassingsmechanisme voor de bescherming van de rechten van de mens, op te richten. Daarom moeten we in volle mate van de bestaande organismen van de UNO gebruik maken.

De martelpraktijk gaat verder; de bestaande humanitaire conventies inzake gewapende conflicten, zijn niet enkel ondoeltreffend, maar daarbij ook nog schaamteloos door verscheidene landen over het hoofd gezien. Het is aanbevolen dat de Verenigde Naties speciale maatregelen treffen om deze slechte toestand te verhelpen.

Ieder mens heeft een onvervreemdbaar recht tot leven, recht dat door de wet moet beschermd worden. De Staten moeten de volledige afschaffing van de doodstraf beogen. Het recht tot leven is eveneens gebonden met het probleem van het recht tot het weigeren van wapendracht (gewetensbezwaar). Het is onontbeerlijk alle vormen van discriminatie i.v.m. ras, nationaliteit, taal, geloof en geslacht, uit te roeien.

De arbeidsvoorwaarden moeten verbeterd worden, de slavernij en de dwangarbeid afgeschaft. Het systeem van de volksgezondheid en de levensvoorwaarden moeten verbeterd worden, men moet een doeltreffend systeem voor sociale veiligheid veralgemenen, het analfabetisme liquideren, het algemeen onderwijs ontwikkelen. Het probleem van de uitgeweken arbeiders dient te worden opgelost.

Het moment is geschikt om de samenwerking tussen de Staten op diverse niveaus te ontwikkelen; waaronder de samenwerking tussen internationale, syndicale, jeugd, vrouwelijke, geestelijke en andere sociale organisaties, alsook tussen juristen, economen, sociologen en andere geleerden.

In alle landen moeten alle burgers dezelfde mogelijkheden hebben om de vruchten van de sociale vooruitgang te plukken. Alle economische, sociale, politieke, burgerlijke en culturele rechten moeten verzekerd worden door de wetgeving en op een geschikte wijze gewaarborgd zijn.

SAMENWERKING TUSSEN INTERGOEVERNEMENTELE EN NIET-GOEVERNEMENTELE ORGANISATIES.

In de huidige omstandigheden is het zeer belangrijk dat de vandaag ondernomen inspanningen, zowel op het niveau der Staten, om de principes van de vreedzame coëxistentie tussen Staten met verschillende sociale regimes, als op het niet-goevernamenteel niveau om de ontspanning te versterken en de samenwerking tussen diverse vredesmachtsen uit te diepen, vervolgd worden door de activering van de samenwerking tussen regionale intergoevernamentele organisaties, zoals de Organisatie van de Afrikaanse Eenheid en de Arabische Liga ener-

zijds, en de niet-goevernamentele internationale organisaties anderzijds.

De samenwerking tussen de twee groepen internationale organisaties is een van de concrete vormen waarin de openbare opinie aan de wereldse zaken kan deelnemen; zij is zeer belangrijk in het licht van de objectief groeiende rol van de sociale machten, die zich verenigen in diverse bewegingen en organisaties.

De niet-goevernamentele organisaties kunnen aan de inspanningen van de intergoevernamentele organisaties bijdragen om de meest belangrijke internationale politieke problemen op te lossen, zoals de regeling van internationale conflicten (namelijk het Midden-Oosten), de oprichting van veiligheidssystemen, de bevordering van de ontwapening, de strijd tegen het colonialisme en het racisme, de problemen van de economische en sociale ontwikkeling, de bescherming van het leefmilieu en de toepassing van de besluiten van de intergoevernamentele organisaties, met de steun van uitgebreide massa-bewegingen. De ontwikkeling van de internationale betrekkingen in een toestand van normalisatie van de wereldsituatie, verscherpt nog de belangrijkheid van die vorm van multilaterale samenwerking.

CHILI.

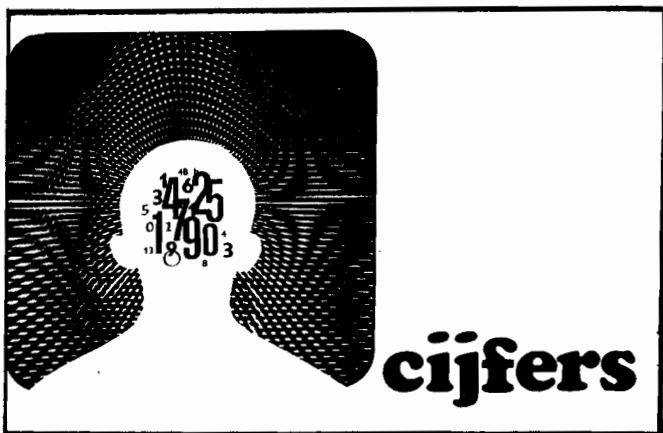
De fascistische putsch in Chili heeft aangetoond hoezeer de politiek van het imperialisme en van reactionaire machten gevaarlijk is voor de volkeren die de weg zijn ingeslagen naar de vrijheid, naar een onafhankelijke politieke en sociale ontwikkeling. De omverwerping van de wettelijke regering van de Unidad Popular, geleid door Salvador Allende, herinnert er ons aan dat de internationale monopolies, de lokale en vreemde reactionaire machten op elk ogenblik klaar staan om een tegenaanval te lanceren, zelfs door een gewapende staatsgreep, door militaire dictaturen aan de macht te brengen en door gebruik te maken van bloedige moordpartijen. Wat in Chili is voorgevallen heeft nogmaals aangetoond dat de strijd voor de democratische idealen, voor de fundamentele vrijheden, om de rechtvaardigheid en de orde te verstevigen, op basis van de wil van het volk, onafscheidbaar is van een actieve politiek voor vrede en samenwerking, op gelijke voet en op internationaal niveau. De Chileense tragedie heeft er ons opnieuw van overtuigd dat de machten die gekant zijn tegen de ontspanning, tegen de versteviging van de internationale veiligheid, dezelfde zijn als deze die pogen de volkeren, die nationale bevrijding en sociale vooruitgang wensen, te dwarsbomen. De groeiende solidariteit met het Chileense volk, de strijd tegen de terreur en het geweld van de junta, voor de bevrijding van alle democraten en patriotten, voor een werkelijke heropstanding van Chili, vormen een integrerend deel van de beweging voor de vestiging van een universele,

rechtvaardige en democratische vrede. Deze solidariteit neemt een werkelijke universele vorm aan.

MIDDEN-OOSTEN

voor de toepassing der resoluties van de Veiligheidsraad van 22 & 23 oktober 1973. De gebeurtenissen welke zich in oktober 1973 in het Midden-Oosten hebben voorgedaan, hebben met kracht onderstreept welk groot gevaar voor de wereldvrede ieder conflict in dat gebied met zich meebrengt. Het Wereldcongres van de Vredeskrachten, van 25 tot 31 oktober 1973 in Moskou vergaderd, roept alle vredesmachten, alle politieke partijen, massa-bewegingen en publieke organisaties van alle landen op, om op de grootst mogelijke schaal de openbare opinie te mobiliseren, teneinde de onmiddellijke toepassing der resoluties van de Veiligheidsraad van 22 en 23 oktober 1973, te verzekeren.

De huidige situatie eist een snelle en doeltreffende actie. Alle vredesmachten, zowel nationale als internationale, hebben de plicht actief mee te werken aan die zo nodige arbeid voor de volkeren van het Midden-Oosten en voor de wereldvrede.

DE DUITSE BONDSREPUBLIC BESCHIKT OVER
ZOVEEL RESERVES ALS DE V.S., JAPAN EN
FRANKRIJK SAMEN.

eind november	tot. der reserves (in milj. dollar)	deel in goud
Duitse Bonds- Republiek	34.132	4.966
Verenigde Staten	14.373	11.652
Japan	13.196	891
Frankrijk	8.550	4.261
Zwitserland	7.720	3.513
Engeland	6.646	900
Nederland	6.208	2.294
Italië	6.034	3.483
België	4.977	1.731.

midden-oosten

Op weg naar de vrede?

Eindelijk schijnt een vreedzame oplossing van het conflict in het Midden Oosten nabij te zijn. Nadat de Ramadan (of Kippeer) oorlog de verhoudingen ter plaatse had gewijzigd in de zin van een morele versterking van de Arabieren is men tot onderhandelingen gekomen, zij het dan slechts tussen Egypte en Israël.

Het is voor niemand een geheim dat die onderhandelingen al lang in de lucht hingen maar dat de Arabieren zich een betere positie aan de onderhandelingstafel veroverd hebben met de laatste oorlog.

De verkiezingen in Israël, met een duidelijke stemmenwinst voor de rechterzijde (Likoed blok), hadden even ernstige moeilijkheden doen vrezen maar uiteindelijk blijkt dat de zaken hierdoor - voorlopig? - niet grondig gewijzigd zijn geworden. De onderhandelingen werden toch aangevat en voortgezet met als resultaat de overeenkomst van 18 januari jl. waarmee de Israëli zich verbinden hun troepen terug te trekken tot 30 km van het Suezkanaal. Dit als een eerste etappe naar een verdere en totale regeling van het conflict. Van Palestijnse zijde kwamen echter de laatste dagen tegenstrijdige berichten. Arafat verklaart zich tevreden met de gang van zaken, spreekt zich uit voor een Palestijns Cisjordanië zonder Hussein en veroordeelt de 'extremisten' die vliegtuigen kapen.

Van de andere kant echter melde het FPLP, het Volksfront voor de bevrijding van Palestina, in een komuniké dat het een gevaar zag in de overeenkomst tussen Egypte en Israël daar deze in louter militaire termen gesteld is. Door welbewust het politieke aspekt eruit te weren wordt juist het essentiële van het probleem over het hoofd gezien. De vraag is immers niet waar de Zionistische troepen moeten gelegerd zijn maar wel of men er zich mee kan verzoenen dat ze om het even waar zijn of zelfs bestaan. Men begripte ons niet verkeerd, het gaat er niet om dat bepaalde mensen moeten verdwijnen wel een bepaalde geestesgesteldheid, nl het Zionisme.

Het gevaar van de huidige situatie is dat Egypte tot een afzonderlijke vrede met Israël zou komen en dat het bestaan van een imperialistisch, kolonialistisch, rassistisch staatsbestel in dat gebied zou aanvaard worden.

Realistisch gezien is de huidige evolutie natuurlijk positief in die zin dat men naar het beëindigen van een gewapend conflict gaat en een spanningssituatie verdwijnt waardoor de Arabische landen zich meer kunnen wijden aan hun eigen ontwikkeling. Dat daarbij een uiterste waakzaamheid geboden is mag echter zeker niet vergeten worden.

bijdrage van het colam

CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND

EEN OPEN OLIEKRAAN ALS EEN RAMP.

Puerto Rico behoort tot de eilandengroep van de Antillen. De oppervlakte is 1/4 maal die van België. Het eiland is economisch, cultureel, en ook politiek geheel afhankelijk van de Verenigde Staten. Sinds 1933 heeft het officieel een gemenebestrelatie met de V.S.

Dit eiland zit midden in een probleem met betrekking tot de petrochemische industrie en de voorgenomen uitbreiding ervan.

In deze tijd, nu bij ons gesproken wordt over de "oliecrisis", is het wellicht nuttig kennis te nemen van een andere oliecrisis, en wel op Puerto Rico, waar drastisch paal en perk dient te worden gesteld aan het meestal vanzelfsprekend uitgangspunt van industriële groei.

DESASTREUZE GEVOLGEN VAN DE INDUSTRIE VOOR HET LAND ZELF.

De petrochemische industrie is in hoofdzaak geconcentreerd aan de zuidkust van Puerto Rico, waar deze industrie desastreuze gevolgen heeft voor het land zelf, en nagenoeg enkel voordelen oplevert voor de V.S.

De petrochemische industrie van Puerto Rico is een van de grootste complexen van dat soort in de wereld.

Er zijn 16 maatschappijen werkzaam, waaronder Amerikaanse concerns zoals Philips Petroleum, Pittsburg Plate Glass Industrie, Union Carbide, Gulf oil, Sun Oil en Shell Petroleum. Deze maatschappijen zouden zo'n 100.000 arbeidsplaatsen creëren. Maar nu, na 17 jaar in bedrijf te zijn geweest, hebben ze slechts 6.000 mensen aan het werk. De werknemers komen in hoofdzaak niet uit de gelederen van de werklozen.

Ze zijn vanwege hun geringe scholing niet geschikt voor het gespecialiseerde technische werk. Veel leidinggevende functies worden door Amerikanen bekleed, en niet door Puertoricanen.

De Puertoricanen, die werkzaam zijn in de petrochemische industrie, verdienen redelijk goed: het gemiddelde uurloon van een arbeider bedraagt ongeveer 2,44 dollar. De nieuwverworven welvaart heeft vaak ook vrouwen gestimuleerd om te gaan werken. Het is niet ongewoon, dat in zulke gezinnen het familie-inkomen rond de 10.000 dollar per jaar ligt. Er ontstaat dan wel een type arbeider, die op consumptie is ingesteld, en die in politiek opzicht conservatief is.

De petrochemische industrie is niet de beoefde werkverschaffer geworden. Wel heeft ze bijgedragen tot het verdwijnen van werkgelegenheid in de landbouw, omdat deze industrie goede landbouwgronden in beslag heeft genomen.

Door luchtverontreiniging is de opbrengst van de suikervelden in de buurt sterk verminderd. Door de vervuiling van de kustwateren heeft de industrie een ramp veroorzaakt voor de plaatselijke vissers.

Twee concerns, CORCO (Commonwealth Oil Refining Company) en Union Carbide, lozen dagelijks 24 ton niet-filtreerbare opgeloste bestanddelen in de baai, en in totaal 119.000 gallons heet water per minuut. Het ziet er niet naar uit, dat de groei van dit industrie-complex wordt afgeremd. Integendeel: de V.S. willen nu aan de westkust oliehavens en raffinaderijen bouwen. De westkust is een van de weinig overgebleven landbouwgebieden van Puerto Rico, dat al 85% van zijn voedsel importeert. Deze kust is aantrekkelijk voor superhavens, vanwege de diepte van de zee. Voor grote supertankers zijn havens nodig met een diepte tot 100 voet. In de V.S. is geen enkele haven dieper dan 40 voet.

PROTEST EN WAARSCHUWING VAN BISSCHOP PARILLA-BONILLA.

Naar aanleiding van deze hele gang van zaken heeft bisschop Parilla-Bonilla ondermeer het volgende gezegd:

"In de zogenaamde 'energie-crisis' zijn vele petroleum-producerende landen zich bewust geworden van hun internationale macht. Ze willen niet meer geëxploiteerd worden door de industriële machtscentra. De V.S. zijn gedwongen iets toe te geven, om twee dingen te kunnen handhaven: hun eigen hoge levensstandaard, en de controle over de natuurlijke hulpbronnen in de niet-geïndustrialiseerde landen.

Voor het geval van de veronderstelde 'energie-crisis' willen de V.S. zoveel mogelijk de eigen reserves sparen, en de voorraden van de olie-producerende landen uitputten.

De V.S. trachten de overvloedige levenswijze van een deel van het Amerikaanse volk veilig te stellen.

Dit onsmakelijke plan voor totalitair en imperialistisch voortbestaan vormt nu in de historie van Puerto Rico het meest kritieke probleem. Het stelt vóór alles het probleem van zijn politieke bestemming om in vrijheid en soevereiniteit zijn eigen geschiedenis te maken.

Nu wordt het leven van meer dan 4 miljoen van zijn inwoners bedreigd door genocide en ecocide (milieu-bederf). Nu is het probleem niet langer, dat de bevolking verdwijnt door chronische werkloosheid, armoede, rassendiscriminatie, geboortecentrale, abortus, druggebruik, alcoholisme of honger naar brood en cultuur. Er is nu bovendien de vergiftiging van de atmosfeer en de verwoesting van flora en fauna, de vernietiging van de stranden, de vergiftiging van de kustwateren. Kortom: er is

een totale ecologische vernietiging en moord op het volk.

Het voorgenomen plan tot uitbreiding is machiavellistisch en betekent zelfmoord, als het bewustzijn van de Puertoricanen niet wordt wakker geschud met het oog op dit misdadig vooruitzicht.

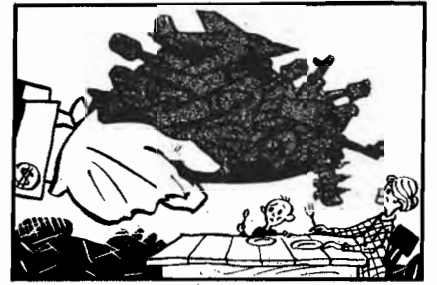
Een stap in de goede richting zou zijn : de volledige verwerping van de aangekondigde uitbreiding, de onteigening van de bestaande raffinaderijen en petrochemische installaties, en het onder staatsbeheer brengen van die hele industrie.

Het is onnozel te denken, dat maatschappijen zelf uit eigen beweging het probleem van de verwoesting en vergiftiging van het milieu zullen oplossen. Alleen als de petroleum-industrie in handen van het volk komt, zal de regering in staat zijn de ecologie te herstellen of minstens het proces van de huidige verslechtering te verminderen.

Puerto Rico dient dringend de vestiging van een socialistische samenleving te plannen. Deze moet het huidige onmenselijke kapitalistische systeem vervangen. Dit laatste is niet gericht op het welzijn van mens of samenleving, maar op vergroting van het profijt van de parasitaire oligarchie, zonder rekening te houden met de middelen, die worden aangewend om dat doel te bereiken.

De nationale souvereiniteit van Puerto Rico is noodzakelijk, om de Puertoricanen te redden van de totale uitroeiing, die de petroleum veroorzaakt. Het zou een verademing zijn, als de oliekraan hier iets dichtter werd gedraaid.

Jan van Rijsbergen.

PERSMEDEDELING.

Te Oostende werd door ondergetekende jeugdorganisaties een *anti - V.D.B.-Eenheidsfront* opgericht. Het front voert acties tegen de 2de uitgave van het legerplan Van den Boeynants, dat een direkt gevaar is voor de democratie in België.

Het front heeft reeds drie acties voorzien :

1° informatieverschaffing aan de bevolking,
2° een petitie-actie gericht naar de plaatselijke parlementsleden om hen te vragen tegen het voorstel V.D.B. te stemmen, 3° een auto- en fietsoptocht op 26 januari te Oostende (vertrek om 14u30 aan de Brandariskaai, nabij het S.H.T.I.O.).
Het front heeft volgende ordewoorden aanvaard :

- 1) Volledige intrekking van het plan V.D.B. (2)
 - 2) Beroepsleger = Gevaar voor de democratie!
 - 3) Geen verhoging van het oorlogsbudget!
 - 4) Belgische troepen uit Duitsland!
 - 5) België uit de NATO, de NATO uit België!
 - 6) Democratische rechten in het leger!
 - 7) Geen diskriminatie tussen legerdienst en burgerdienst!
 - 8) Legerdienst voor enkelen : NEEN! Gemeenschapsdienst voor allen : JA!
- CHIRO (gewest Oostende), Info- & Aktiecentrum "Den Draecke", Humanistische Jongeren (Francisco Ferrer Klub), Jong Socialisten, (V.K.A.J., Kommunistische Jeugd van België, Kommunistische Jeugdbond (marx.-len), Oostendse Hobby Klubs, Socialistische Jonge Wacht (kern Oostende), S.K.V.V. en "De Scholier", V.J.I. "De King" B.D.J.-Oostende - B.U.V.V. - Centrum Volksopvoeding.

amerika WATERGATE

★ THE FULL INSIDE STORY ★

by
Cal McCrystal - Lewis Chester - Stephen Aris - William Shawcross
of The Sunday Times INSIGHT team

Het woord "Watergate" is een verzamelbegrip geworden voor misdad, schandaal en intrige die zich opstapelden tot de meest ernstige binnenlandse politieke crisis die de VS heeft gekend sinds de Burgeroorlog. Vier ervaren journalisten van de Sunday Times hebben hun kennis bij elkaar gebracht tot het samenstellen van een verhaal dat de achtergronden en de feiten van de Watergate-schandaal weergeeft. Zij starten met de oorsprong van het komitee ter herverkiezing van de president, zij verhalen de groeiende schaal en illegaliteit van de operaties van CREEP (Committee to re-elect the president) : de verzameling van campagne-fondsen, de sabotage van de Democratische primaries, de inbraak bij de psychiater van Daniel Ellsberg, de "Zwarte lijst" en de Watergate inbraak zelf. Zij volgen het drama van de cover-up operaties en stapsgewijze duiden zij de verantwoordelijkheden van de betrokkenen aan. Door de feiten in de kontekst van het Amerikaans systeem te plaatsen brengen zij niet alleen datgene wat gebeurde in het daglicht, maar tonen eveneens aan waarom het gebeurde, en hoe mannen als Haldeman, Ehrlichman en Dean uit het niets kunnen tevoorschijn komen om belangrijke verantwoordelijkheden op te nemen in de regering. Zij tonen aan dat Watergate een coherent en begrijpelijk gebeuren is en dat de Zwarte lijst, door CREEP opgesteld, het gevolg is van een Administratie die haar overleving boven loyaliteit t.o.v. principes of een regeringssysteem stelt. Wij vinden volgende twee passages belangrijk om over te nemen, (die we niet letterlijk overnemen). "Einde 1970 was het beeld dat de mensen van het Witte Huis hadden het volgende : niet

geestdriftig, een beetje minzaam en zonder humor, maar ijverig en respectabel. Ze waren, niettegenstaande de 'Tricky Dick' echos uit het verleden, diegenen van wie men een tweedehandswagen in vol vertrouwen zou kopen. Als beeld was het niet verkeerd, maar haar relatieve piëteit was oorzaak van veel wantrouwen bij de waarnemers. Behoudens Henry Kissinger was er geen enkel intellectueel in de direkte nabijheid van Nixon, en misschien belangrijker, diegenen met kieservaring waren eveneens ver van hem verwijderd. Dit was een fundamenteel gebrek. Door gebrek aan politieke ervaring, en zelfs het afwezig zijn van de mogelijkheid tot spekulatie daaromtrent, werden hun politieke inzichten afgeleid van hun bekwaamheid als verkopers tijdens de verkiezingskampagne. Zij waren apparatchiks - mannen wiens toekomst en identiteit afhankelijk zijn van de vooruitgang van de belangen van een partikuliere persoon, president Richard Nixon. Dit waren niet noodzakelijk de belangen van de presidentiële institutie.

De apparatschik is fundamenteel onverantwoordelijk, want alles wat hij doet is niet om zichzelf te beschermen dan wel zijn baas, en zijn bevrediging is produkt van het plezier van zijn baas. Zo kan hij tot dingen worden gebracht, die hem persoonlijk niet liggen, maar wanneer zij de belangen van zijn baas dienen plots wel ethisch verantwoord zijn.

Het Witte Huis van Nixon was bevolkt door bewakers. Zij konden braaf lijken, maar zij waren instinktief samenzwerend.

De eerste waarnemers die het gevaar zagen inherent aan de groep raadgevers van Nixon waren zijn politieke medestanders R.J. Whalen, een conservatieve intellectueel, die nog voor Nixon had gewerkt tijdens de pre-conventie van 1968 sloeg alarm in zijn boek "Catch the falling flag" : "De eens prestigieuze titel "Special Assistant to the presidency" wordt gedragen door mannen die hun geschiktheid tot regeren hadden bewezen door op het ogenblik dat de kandidaat zijn armen in een V omhoogstak hun ballonnetjes te laten vliegen.

Zij waren sober, werkzaam, efficiënt en helemaal ongevoelig voor een bredere wereld en een ruimere politieke instelling dan zij zelf hadden gekend... Wij zaten onder de hiel van mannen die fundamenteel onzeker waren van zichzelf, mannen die boven hun hoofd werkten, en boos waren op eenieder die hen durfde naderen op ooghoogte. De onveiligheid van Nixon eiste de bescherming van mannen die alles zouden doen wat hij wilde."

Wat Whalen juist detekteerde was een probleem dat meer was dan louter inkompetentie voor een hogere job. (...) Zij waren in hun vroegere rollen allen competente mannen maar waren verplicht een positie in te nemen waarvan ze nauwelijks de fundamentele spelregels kenden; ze waren verplicht te lopen vooraleer ze konden

gaan. In deze situatie is het niet verwonderlijk dat ze koppig reageerden als kinderen, waarvan te veel wordt gevraagd : i.p.v. toe te geven dat zij niet genoeg van de zaken afwisten beweerden zij er alles van af te weten. De fout lag niet zozeer bij hen, dan wel bij hun trotse, maar onzekere vader, Richard Nixon".

De justifikatie van de door Nixon gevoerde politiek tijdens de verkiezings sfeer van 1972, nl. de zgn: policy of the South, vindt men in het boek van Kevin Phillips. "The emerging republican majority". De auteurs van "Watergate" menen dat in dit boek de zaden liggen voor de verdere verkeerde berekeningen van de Nixon-jaren en dat het centraal stond in de filosofie van de CREEP. De thesis van Phillips vormde de basis voor de brutale benadering van de binnenlandse politiek zoals vertoond door Nixon en Mitchell.

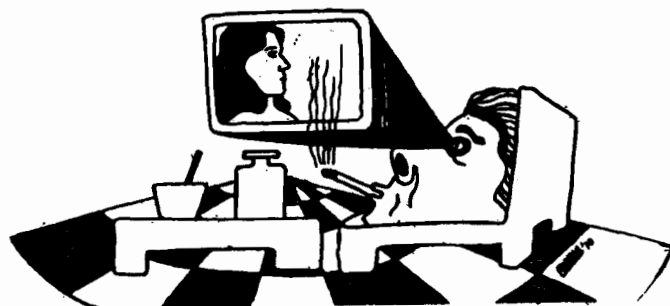
Het boek kondigde de opkomst aan van een "nieuwe populistische partij". Eén van de sleutelementen was het "wegtrekken" van de "Noordoostelijke geprivilegiëerde elite" die sinds zo lang het politieke establishment had geleverd voor zowel de Democratische als Republikeinse administraties. Deze groep zou blind geworden zijn voor de behoeften en belangen van een brede nationale meerderheid. Zijn visie bestond in de komst van een "nieuwe Amerikaanse revolutie komend uit het Zuiden en het Westen".

De partij die haar katalysator zou zijn zou grote meerderheden behalen. De problemen die zich zouden stellen bij het samenstellen van deze nieuwe groeiende midden- en lage-klasse zou noodzakelijk de houding van de partij beïnvloeden t.o.v. andere nationale groepen. Sommigen zouden dienen te worden afgeschreven (bvb. de liberalen uit het Noordoosten, van de Westkust, en in delen van het Midwesten de zwarten).

Phillips zag de nieuwe meerderheid als een)koalitie van konservatieven agerend rond de propvolle voorsteden. Hun natuurlijke geallieerden zouden de "white blue-collar workers" zijn in het Noorden en de blanke arbeiders in het Zuiden. Scammon, vroeger medewerker van president Kennedy, beschreef dit als "het niet-zwarte, niet jonge, en niet arme Amerikaanse bevolkingsdeel". Deze politieke eenheid die men wilde kreëren kreeg de media term "The silent majority".

De noodzaak om deze bevolkingsgroep achter zich te krijgen bracht Nixon en zijn medewerkers tot het gebruik van een zeer primitieve woordenschat : radiclubs (onbeschaamde) snobs, rotte appels, superhypokrietten, "diegenen die in de ene hand een vrede stekken dragen en met de andere hand een bom of een steen werpen.

"Watergate, the full inside story", door L. Chester, C. Mc Crystal, S. Aris en W; Whawcross. Ed. André Deutsch 1973 (105 Great Russell Street Londen WC1).

VOOR LUIGALGLEZERS

indochina

ZUID-VIETNAM, een JAAR NA DE AKKOORDEN VAN PARIJS.

Zullen de Amerikanen opnieuw bombarderen? Of zal België het bestaan van de voorlopige revolutionaire regering tijdig erkennen.

Dit artikel wordt speciaal opgedragen aan de Belgische parlementsleden. Naar het schijnt verwarren politici nogal gemakkelijk juridische argumenten met politiek, waarbij ze aan politiek denken te doen door zich achter juridische argumenten te verschuilen. Misschien kan onderstaande tekst, die met opzet de nadruk legt op de bijzondere juridische toestand waarin Zuid-Viëtnam zich bevindt en zijn mogelijke gevolgen, sommigen ertoe brengen hun verantwoordelijkheid op te nemen en aan de toekomstige regeringsleden voor te stellen initiatieven te ontplooiën opdat de akkoorden van Parijs tenminste door België naar de letter en naar de geest zouden nageleefd worden, ook in hun gevolgen.

Het zou bijzonder beschamend zijn als de toekomstige historicus zou moeten vaststellen dat de akkoorden van Parijs dode letter zijn gebleven en alleen maar een intermezzo tussen twee Amerikaanse agressies hebben ingeluid, omdat een klein land als België ook al niet de politieke moed heeft gehad de platgetreden politieke paden even te verlaten.

Een aantal van onderstaande argumenten ontlenen wij aan professor Richard A. FALK, Princeton University, die onder de titel *L'égalité de droit entre Saigon et le G.R.P.*, een bijdrage schreef voor het januarinum-mer van *Le Monde diplomatique*.

Enkele maanden geleden wezen wij er reeds op dat de oorlog in Zuid-Viëtnam niet beëindigd is, in weerwil van de schijn die door onze berichtgeving opgehouden werd. Intussen is de militaire en diplomatieke bedrijvigheid rond de aanslepende oorlog zo intens geworden dat we er nu ook op de eerste bladzijde van de krant sporen van terugvinden.

Wat loopt er dan mis in Zuid-Viëtnam?

De akkoorden die een jaar geleden in Parijs ondertekend werden waren nochtans hoopgevend genoeg: er zou een einde komen aan de oorlog, en in de plaats zouden onderhandelingen komen tussen de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Viëtnam (V.R.R.) en de administratie van generaal Thieu in Saïgon. De artikelen van de akkoorden vernoemen zeer duidelijk welke voorwaarden er moesten geschapen worden om die overgang van oorlog naar vrede mogelijk te maken. Artikel 4 verbiedt de USA zich verder in interne Zuidvietnamese aangelegenheden te mengen. De artikels 5 en 6 eisen de totale terugtrekking van het Amerikaans leger en para-militair personeel en de ontmanteling van de Amerikaanse

bases. Artikel 8c gebiedt beide Zuidvietnamese administraties te onderhandelen om de vrijlating der politieke gevangenen binnen de 90 dagen mogelijk te maken. Artikel 11 voorziet de oprichting van een Nationale Raad voor Verzoening en Eendracht waarin naast beide genoemde administraties ook de legale oppositie tegen het regime van Thieu een rol zou spelen, en met als opdracht de organisatie van verkiezingen om te komen tot een regering die onbetwistbaar legaal en representatief zou zijn voor heel het Zuidvietnamese volk.

Maar de hoop die men in die akkoorden heeft gesteld liep uit op een desillusie. De wapenstilstand wordt onophoudelijk geschonden. Meer dan 20.000 Amerikaanse raadgevers helpen Thieu aan het bewind blijven. Tweehonderdduizend politieke gevangenen blijven in de gevangenissen en concentratiekampen van Saïgon opgesloten. Het regime van Thieu ontzegt aan de Zuidvietnamezen meer dan ooit de burgerrechten die door artikel 9 van de akkoorden beloofd werden. De Nationale Raad werd nog steeds niet opgericht. Thieu heeft er nooit enige twijfel over laten bestaan dat hij er niet aan dacht de akkoorden toe te passen; zijn regime schendt ze openlijk, permanent, en steeds erger. En wanneer hij aan de V.R.R. het houden van verkiezingen voorstelt is dit zo'n doorgestoken kaart dat het voorstel zelfs zijn gewenste propagandistische waarde mist: hoe kunnen verkiezingen zinvol zijn wanneer de elementaire burgerrechten onbestaande blijven?

In de mate dat een werkelijke vrede moest groeien uit een wapenstilstand gevolgd door onderhandelingen, moeten de Parijse akkoorden als een mislukking beschouwd worden.

Nochtans blijken de akkoorden nog altijd een zekere politieke kracht te blijven behouden: de V.R.R. en Hanoi blijven oproepen tot een strikte naleving ervan, de USA hebben hun militaire interventie niet openlijk hervat, al dreigen buitenlandse zaken en leger met die mogelijkheid, en al wordt in het budget voor 1974 een som van 225 miljoen dollar met name voorzien voor een hervatting van de bombardementen op Indo-China.

Een juridische toestand zonder precedenten

Hoe groot is het gevaar op hervatting van een oorlog waarin de USA opnieuw openlijk zouden betrokken zijn? Volgens FALK hangt het antwoord op deze vraag in het bijzonder af van de mate waarin regeringen van derde landen (ZOALS BELGIE) en internationale instellingen het fundamentele begrip waarop de Parijse akkoorden steunen, eerbiedigen, namelijk dat de V.R.R. en de administratie van Saïgon juridisch gelijkwaardig zijn. In Zuid-Viëtnam bestaat een unieke juridische toestand: er zijn twee regeringen maar - bij gebrek aan enige erkende indeling - geen van beide kan bijzondere rechten laten gelden over een bepaald deel van het Zuidvietnamese grondgebied. Juridisch gezien zijn beide regeringen voorlopig

wettelijk, vermits geen van beide verkozen werd als resultaat van werkelijk algemene verkiezingen in overeenstemming met artikel 12b van de akkoorden.

De V.R.R. en Noord-Vietnam erkennen deze toestand volledig.

De houding van Saïgon en van de USA wijkt echter nogal radikaal af van de akkoorden van Parijs. Saïgon beweert de enige Zuid-vietnamese regering te zijn. De gebeurtenissen naar aanleiding van de erkenning van de V.R.R. door Senegal, in juli 1973, illustreren duidelijk de verschillende houding van de V.R.R. en van Saïgon op dit punt. Zodra hij deze beslissing vernomen had veroordeelde de minister van buitenlandse zaken van Saïgon de regering van Dakar om deze "inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Zuid-Vietnam", en de ambassadeur van Saïgon in Dakar liet aan de Senegalese regering weten dat zijn regering in werkelijkheid de "enige legale en grondwettelijke regering van Zuid-Vietnam" is. Toen president Senghor de erkenning van de V.R.R. door Senegal nochtans bevestigde verbrak Saïgon de diplomatieke betrekkingen met Dakar. Woordvoerders van Saïgon hebben laten weten dat in de toekomst hetzelfde zou gebeuren met elke regering die het voorbeeld van Dakar zou volgen. De overeenkomst met de Hallstein doctrine is te opvallend om geheel toevallig te zijn. Maar ook de Hallstein doctrine is door de werkelijkheid achterhaald: hoeveel landen erkennen inderdaad niet tegelijk de DDR en de BRD? Scherp in contrast met deze houding staat een verklaring van Nguyen Huu Tho, voorzitter van het Nationaal Bevrijdingsfront en van de Raad der Wijzen bij de V.R.R. aan Le Monde : volgens hem is er geen enkel bezwaar tegen een dubbele erkenning van de V.R.R. en Saïgon.

De houding van de Amerikaanse regering is voorzichtiger. Ze wijkt echter niet fundamenteel af van die van Saïgon, en versterkt daardoor de pretenties van deze laatste.

Men zal zich herinneren dat Nixon, nog voor de akkoorden van Parijs ondertekend waren, en ook onmiddellijk erna, verklaarde dat de USA de regering van de Republiek Vietnam (Saïgon) zouden blijven erkennen als de enige wettelijke regering van Zuid-Vietnam. Sindsdien werd deze principiële verklaring regelmatig herhaald. Een woordvoerder van buitenlandse zaken ging volgens de New York Times zelfs zo ver het regeringsstatuut van de V.R.R. in twijfel te trekken omwille van het feit dat ze geen hoofdstad heeft.

Men kan in de houding van de Amerikaanse regering twee afzonderlijke aspecten onderscheiden :

Eerzijds erkent ze wel Saïgon en niet de V.R.R. Vanuit strikt juridisch standpunt is hier weinig tegen in te brengen : tal van regeringen erkennen alleen de V.R.R. en niet Saïgon; de weigering om diplomatieke betrekkingen met beide partijen te onderhouden hoeft niet noodzakelijk een schending van de Parijse akkoorden te betekenen, alleszins in de mate dat dit

geen andere dan louter diplomatieke gevolgen heeft.

Anderzijds is er de poging om het bestaan van de V.R.R. als regering in twijfel te trekken. Het feit dat de V.R.R. een aantal uiterlijke kenmerken welke gewoonlijk eigen zijn aan regeringen ontbeert lijkt echter beslist onvoldoende te zijn om een dergelijke conclusie te rechtvaardigen : de V.R.R. heeft op volstrekt gelijke voet met andere regeringen deelgenomen aan internationale diplomatieke gebeurtenissen, en de handtekening van Nguyen Thi Binh prijkt tussen die van andere ministers van buitenlandse zaken onderaan belangrijke verdragen. De USA hebben de V.R.R. in die situaties aanvaard, het zou bijgevolg onlogisch zijn nu haar bestaan als regering in twijfel te willen trekken.

Dit bestaan wordt ook bevestigd door het feit dat einde november 1973 de V.R.R. door 39 staten erkend werd als enige wettige regering van Zuid-Vietnam - er zijn verder nog 5 officiële voorlichtingsdiensten van de V.R.R. in andere landen. De V.R.R. wordt erkend door de socialistische landen, door de belangrijkste Arabische staten en door steeds meer Afrikaanse regeringen. Op enkele belangrijke recente conferenties van landen van de derde wereld werd de V.R.R. aanvaard als de enige authentieke Zuid-vietnamese regering.

Vanuit juridisch oogpunt is het duidelijk dat Saïgon aanspraak kan maken op hetzelfde statuut. De administratie van Thieu wordt door 50 staten als regering erkend; ze heeft als volwaardige partner deelgenomen aan internationale diplomatieke gebeurtenissen als de conferentie van Parijs, en het is onbetwistbaar dat ze in Saïgon alle formele uitingen van een regering toont.

Het lijkt dus redelijk te zijn te besluiten dat op juridisch vlak beide administraties evenveel recht hebben om het statuut van regering op te eisen en als zodanig erkend te worden; Het feit dat er geen territoriale afbakening van afzonderlijke gebieden kan gemaakt worden wijst impliciet op het voorlopig karakter van deze unieke situatie.

In de mate dat de Belgische regering een diplomatieke erkenning laat afhankelijk zijn van juridische overwegingen ("erkenning van staten, niet van regeringen") bestaat er geen enkele ernstige juridische hinderpaal om met BEIDE administraties op gelijke voet betrekkingen te onderhouden.

Ekonomische draagwijdte van een juridisch probleem.

Het vraagstuk van het juridisch statuut van beide Zuidvietnamese administraties is op dit ogenblik bijzonder belangrijk. Er lopen namelijk geruchten dat diverse internationale monetaire instellingen (de Wereldbank o.m.), en verschillende Europese regeringen plannen opstellen om belangrijke en interessante leningen toe te staan aan het regime in Saïgon. Bovendien tracht

Thieu buitenlandse investeringen aan te trekken door verleidelijke concessies op de natuurlijke rijkdommen van het land uit te delen (in het bijzonder door rechten op de petroleum die voor de kust zou gevonden worden te verlenen). Dit brengt hem niet alleen in botsing met territoriale aanspraken van andere landen (de Chinese Volksrepubliek b.v.), het ondersteunt ook dat Saïgon gerechtigd is te handelen in naam van gans Zuid-Vietnam. EN VOLGENS DE GEEST EN DE LETTER VAN DE AKKOORDEN VAN PARIJS IS DIT ZEKER NIET HET GEVAL.

Een verklaring voor deze bestandsschending vanwege Thieu hoeft men niet ver te zoeken. Algemeen wordt aangenomen dat het régime zo zwak is dat het uitgesloten is dat het op eigen economische (en politieke) krachten leefbaar is, ontwikkeling is met zelfs overvloedige buitenlandse hulp nauwelijks denkbaar. Volgende cijfers verschaften een bleek beeld van de sociaal-economische toestand: 20 à 25% van de actieve bevolking is permanent werkloos; enorme inflatie (indexstijging met 31% in de eerste zeven maanden van 1973); negen devaluaties in twee jaar; een onwaarschijnlijk deficitaire handelsbalans (de invoer is ongeveer twintig maal groter dan de uitvoer) omdat de economie niets waardevols aan te bieden heeft: het deficit in 1973 was ongeveer even groot als het totale budget; bovendien ging 53% van dit budget naar het leger en nog eens 6,8% naar politie en gevangenis.

De leefbaarheid van het régime is dus direct afhankelijk van zijn mogelijkheden om de economische wanorde te saneren dank zij leningen en inkomsten uit buitenlandse investeringen. De gezamenlijke verklaring die gepubliceerd werd na het bezoek van Thieu aan Nixon op 3 april wijst duidelijk op het gestelde probleem: Nixon engageerde de USA tot een belangrijke financiële bijdrage, en beide presidenten spraken de hoop uit dat ook andere landen evenals internationale instellingen spoedig een gezamenlijk programma van internationale hulp aan Saïgon zouden opstellen.

Wanneer deze oproep weerklank zou krijgen betekent dit misschien wel uitstel van executie voor Thieu, maar tegelijk houdt het een onmiskenbaar gevaar voor uitbreiding van het konflikt in zich. We komen hier verder op terug.

Discriminatie is riskant.

Dit overzicht toont dat het effect van de Parijse akkoorden zwak blijft. Beide Zuidvietnamese kampen bleken onmachtig om samen het verhoopte politiek proces op gang te brengen dat de strijd van het militair terrein zou afwenden. Thieu bevestigt openlijk dat hij zich niet aan de akkoorden houdt en ook niet zinnens is dit in de toekomst te doen. In tegenstelling tot de beloften die zij in de Parijse akkoorden hebben vastgelegd strooien de Amerikanen met kwistige hand militair materiaal over het leger van Saïgon

uit, zelfs zonder een poging te doen om de schijn op te houden dat het zou moeten dienen om andere wapens te vervangen, zoals werd toegelaten door de akkoorden. Misschien wel de sterkste militaire schending is de beslissing van Washington om tegen einde 1974 honderd bombardementsvliegtuigen van het type F-5E te leveren ter vervanging van het type F-5A. Dit type heeft een groter vliegbereik, een grotere beweeglijkheid, een kleinere startbasis, een grotere snelheid en interessantere ladingsmogelijkheden dan de vorige vliegtuigen van deze serie. Hierdoor moet het aan het Saïgonleger een "beslissend overwicht" geven in de confrontaties met de MIG-19 en MIG-21. Het vorige type kostte 693.000 dollar per stuk, het nieuwe 2.120.000! Men kan hier moeilijk van "vervanging van gelijkwaardig materiaal" spreken.

Niettegenstaande de houding van Saïgon en Washington heeft de V.R.R. de akkoorden nog steeds niet verworpen, integendeel: zowel de V.R.R. als Hanoi herhalen steeds dat de akkoorden moeten toegepast worden. Het Nationaal Bevrijdingsfront heeft zijn militaire activiteiten ook niet opgedreven boven een strikt noodzakelijk minimum om de gebieden die het controleert te verdedigen. Het is redelijk te veronderstellen dat de beperkingen die de V.R.R. zich oplegt niet louter menslievend zijn, maar dat zij nauw verbonden zijn met de overtuiging dat het régime-Thieu de economische ineenstorting zo ver zal drijven dat het alle populariteit zal verliezen en daardoor de oppositie zo zal versterkt worden dat het vanzelf zal verdwijnen. Deze opinie komt ook herhaaldelijk tot uiting in officiële publikaties.

Misschien komt deze houding niet helemaal overeen met de geest van de akkoorden van Parijs, maar zij is alleszins veel wenselijker dan hervatting van de oorlog op ruime schaal. Zij zou nochtans ongetwijfeld in gevaar gebracht worden indien andere regeringen en internationale financieringsorganismen gevolg zouden geven aan genoemde oproep van Nixon en Thieu, en de geest en de letter van de akkoorden zouden schenden door discriminatie in de hulp ten voordele van Saïgon, zich hierdoor daarenboven mengend in interne Zuidvietnamese aangelegenheden. Op dat ogenblik zou de V.R.R. praktisch geen alternatief meer hebben voor een terugkeer naar een overwegend militaire strategie: geduldig blijven wachten op de fatale ineenstorting van het andere kamp, zich intussen beperkend tot verdediging van het veroverd terrein, wordt zinloos wanneer buitenlandse machten zich ernstig gaan inspannen om dit andere kamp kunstmatig in leven te houden met economische injecties, en het intussen militair blijven versterken.

Het is duidelijk dat de Amerikaanse generaals hierop zitten te wachten om opnieuw onbeperkt te kunnen bombarderen. Daarom "voorspellen" ZIJ een nakende Noordvietnamese aanval.

Tot nu toe zijn de USA sterk tekort geschoten bij de naleving van de verplichtingen waartoe zij zich engageerden bij artikel 4, namelijk zich te onthouden van iedere inmenging in de interne aangelegenheden van Zuid-Vietnam. In de huidige omstandigheden, in het bijzonder gezien het uitblijven van een politieke regeling, vertegenwoordigt de massale economische hulp aan Saïgon een fundamentele inmenging in de natuurlijke evolutie naar nationale zelfbeschikking van Zuid-Vietnam : zij kan er namelijk toe leiden dat het regime-Thieu zijn zeer aanzienlijke militaire middelen kan blijven inzetten om het in de akkoorden voorziene politiek proces te blijven verhinderen, doordat ze de fundamentele onleefbaarheid van dit regime blijft camoufleren. Regeringen die zich borg stellen voor de uitvoering van de akkoorden hebben een bijzondere verplichting zich te onthouden van elke economische hulp aan Saïgon, tenminste wanneer deze hulp niet gepaard gaat met een evenwaardige hulp aan de V.R.R.

Maar ook andere regeringen, die hun tevredenheid hebben uitgesproken over de ondertekening van de Parijse akkoorden, of die geen herneming van de vijandelijkheden op grote schaal in Zuid-Vietnam wensen, kunnen helpen om een vredelievende en rechtvaardige oplossing te bevorderen door de juridische gelijkheid van de V.R.R. en Saïgon om te zetten in de concrete werkelijkheid door zich te onthouden van elke discriminatie bij de toewijzing van leningen of economische hulp.

Hetzelfde geldt voor de internationale financiële organismen.

In afwachting van een diplomatieke erkenning van de V.R.R. door België, maar zeker ook daarna, moet onze regering zich dus onthouden van elke daad die een inmenging in de interne evolutie van de Zuidvietnamese politieke toestand kan betekenen, en met name van eenzijdige economische hulp aan Saïgon zonder compensatie voor de V.R.R.

Paul Wagemans.

NAAR VIETNAM.

Onze hoofdredacteur vertrok toen dit nummer gedrukt werd met een delegatie voor een studiereis naar de Democratische Republiek Noord-Vietnam.

Het zal zeker interessant zijn, na zijn terugkeer, kennis te maken met zijn indrukken over dit land en zijn volk, dat voor vrijheid en onafhankelijkheid zo'n zware strijd heeft gevoerd en nu met succes de campagne voor de wederopbouw heeft ingezet.

STEUN DE VERENIGING BELGIE-VIETNAM.

De V.B.V. wil alle bestaande plaatselijke initiatieven voor solidariteit met het Vietnamese volk een bredere, nationale

weerklink geven. De V.B.V. groepeerde daartoe militanten van de belangrijkste organisaties die zich steeds voor Vietnam hebben ingezet.

Steun de Vereniging België-Vietnam door een storting op PR 000-0332204-76 te Antwerpen.

Meer inlichtingen op het sekretariaat, Hundelgemse steenweg 166, 9002 Ledeberg.

MEDISCHE HULP AAN HET NATIONAAL BEVRIJDINGSFRONT

Stort op PR 3791.48 van de ASLK te Ledeberg, voor rekening 001-0264584-44 van de Humanitaire Werkgroep X.

VREEMDE ONDERNEMINGEN IN ONS LAND.

In België hebben zich in de loop van de periode van 1.1.1965 tot 31.12.72 niet minder dan 4/921 vreemde ondernemingen gevestigd.

In grote lijnen geeft dit per land en per sektor het volgende :

industri. Handel Dienst.

Verenigde Staten	222	513	268
Nederland	104	690	339
Frankrijk	60	470	241
Gr. Brittannië	57	207	211

De inplantingen per provincie zien er als volgt uit :

industri. Handel Dienst.

Antwerpen	83	583	335
Brabant	76	1.651	1.088
West-Vlaanderen	36	73	30
Oost-Vlaanderen	59	124	30
Henegouwen	99	65	31
Luik	100	107	38
Limburg	85	121	48
Luxemburg	7	15	11
Namen	13	10	3
Totaal	558	2.749	1.614

kultuur

DAVID ALFARO SQUIEROS.

Enkele nummers terug verscheen in "Yrede" een artikel over Siquieros die begin dit jaar overleed. Wij vermenen dat het - gezien dit artikel - interessanter is een kort schrijven van de kunstenaar zelf te publiceren in plaats van wellicht reeds té veelvuldig herhaalde levensbeschrijvingen. Dit artikel verscheen in mei 1973 samen met andere teksten van de kunstenaar in de reeks "Ouvertures" van de Editions Sociales, te Parijs, dit onder de titel "L'Art et la Révolution. Réflexions a partir du muralisme mexicain".

1960 - (Uit de voordracht op 9 januari 1960 aan de centrale universiteit van Caracas, Venezuela, gehouden).

De theorie is bij mij nooit op de praktijk vooruitgelopen. Het is de praktijk van het "schilderen" die het theoretiseren bij mij mogelijk maakt en dit dank zij een ononderbroken proces. Men ontdekt de theorie in wat men op dat ogenblik uitwerkt, en de theorie gaat dan ook - in zekere zin voorop op hetgeen organisch volgt.

.....
De eigenaar van een galerij genaamd de Plaza Art Center, typisch voor de Amerikaanse bourgeoisie, riep mij terzijde en zei me: "Ik wil dat U op deze plaats een muur schildert van 30 meter lang en van 12 meter hoog. Zoals U weet" voegde hij er aan toe "bevindt mijn galerij zich in de mexikaanse sektor van Los Angeles d.i. in een stad waar meer dan 500.000 mexikaanse arbeiders en bedienende leven". Voor mij was dit een fantastische mogelijkheid. De Heer eigenaar voegde er nog aan toe: "Het werk kan gebeuren indien U het thema aanvaardt dat ik U opgeef, nml. dat van het "Tropisch Amerika". Zonder enig ogenblik te twifelen vroeg ik de snelle opstelling van het kontrakt dat ik onmiddellijk ondertekende. Zoals het een goede

Amerikaanse kapitalist betaamt had de mijnheer de nacht doorgebracht denkend aan een thema. "Tropisch Amerika" was voor hem een werelddeel vol gelukkige mensen, omringd door palmbomen en papegaaien, waar de vruchten als vanzelf in de mond der gelukzalige stervelingen vielen. Ik schilderde echter de gekruisigde mens en wat meer is de mens gekruisigd op een dubbel kruis waarop, fier gestrekt, de adelaar der Amerikaanse munten zat. Dit had mijn uitsluiting uit de Verenigde Staten, langs de haven van San Pedro, als gevolg. Mijn muur had echter uitstekend werk gedaan. Het was de muur van een mexikaans schilder die gestreden had tijdens de Revolutie en die wist dat zijn eerste taak - en dit buiten alle esthetische rillingen om - het volbrengen was van zijn esthetische expressie.

.....
Men kan zich natuurlijk afvragen: Waarom de muren met dergelijke thema's beschilderen, indien het belangrijkste was het kunstwerk en het kunstwerk alleen te redden. Hierop antwoord ik: Nee, het belangrijkste is de ons door de beweging opgelegde taak te volbrengen, en ondanks alle hinderpalen, een nieuwe monumentale kunst te scheppen, een kunst die aan de proletarische en volkse strijden van ons tijdperk beantwoordt. Dit was het voorname. Indien de politieke omstandigheden niet beantwoorden aan het thema van onze beweging, moeten de schilders die zich toelagen op de muurschilderkunst en die deel uitmaken van onze beweging met alle arbeiders en met het volk in het algemeen strijden opdat de aangewezen omstandigheden zich verwezenlijken. Het zou zeer eenvoudig geweest zijn voor mij om te Los Angeles, Californië, een inoffensief thema te schilderen, het een of het ander verbeeldingsonderwerp, een droom, bijvoorbeeld, of beter nog, een nachtmerrie. Hierdoor had ik geen enkel probleem gehad want hoe verschrikkelijk mijn nachtmerrie ook ware geweest, men zou ze niet uitgeveegd hebben, men zou me niet uit de Verenigde Staten gedreven hebben, en ik had niet in deze werkelijk moeilijke omstandigheden naar Argentinië moeten gaan (...)

David Alfaro Siquieros werd geboren te Chihuahua in 1898. Na deelgenomen te hebben aan de Mexikaanse revolutie en gedurende vier jaar te hebben gestreden vertrekt hij in 1919 naar Parijs. Hij ontmoet er Diego Rivera en vat er het idee op van een "monumentale en heroische kunst volgens de pre-spaanse tradities van Amerika". Hij zal verschillende malen aangehouden worden, een tijdlang in de U.S.A. en in Argentinië leven, tijdens de Spaanse burgeroorlog commandant van verschillende brigades zijn, actief leider van de Mexikaanse Kommunistische Partij enz. De schilderkunst van Siquieros werd beïnvloed door het expressionisme en het surrealisme, maar is voornamelijk van sociale en proletarische inslag.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31.

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02) 11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059) 727.24

Kusflaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050) 618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKENFONDS MARNIX

heeft steeds een uitgebreide keus van :

- Literaire
- Wetenschappelijke
- Politieke
boeken.

Alsook :

- Engelse
(Penguin - Pelican...)
- Franse
(Livre de Poche - 10/18...)
- Duitse
(D.T.V. - Goldmann...)
pocketseries.

AJUINLEI 18 - 9000 GENT
(evenwijdig met Veldstraat).

Tel. 09/25.10.92 Doorlopend geopend van
8.30u - 6.30u

VRIJE TOEGANG.

GAKKO s.v.

St.-Pietersnieuwstraat 107
9000 - Gent - tel. 23.27.88
OPEN : 08.30 - 18.30

DRUKKERIJ

* Offset en duplikator

Tijdschriften
Folders
Briefhoofden
Omslagen

UITGEVERIJ

Boeken
Affiches
Bindwerk
Drukkerij-
papier

Wetenschappelijke
& literaire
uitgaven
Posters

WINKEL

Kantoorartikelen
Papierwaren
Boeken, pockets
Schrijfmachines
Labojassen
Kranten

* Speciale voorwaarden voor verenigingen *

DE VROUW IN DE MAATSCHAPPIJ.

Het is de gewoonte in dit land uit de hoogte en met misprijzen neer te kijken op de sociale en economische aspecten in de landen van Oost-Europa. Onze traditionele informatiemedia spelen hierbij een niet te onderschatten rol. Alleen wat negatief kan worden voorgesteld komt in de krant en dan wordt nog dikwijls met de waarheid een loopje genomen.

Zij die de problemen objectief trachten te bekijken worden, het spreekt vanzelf, een etiquette op de rug geplakt. Daarmede worden alle feiten weerlegd.

We wagen het niettemin enkele gegevens te citeren die ons bijzonder opgevallen zijn. Artikel 20 van de grondwet van de D.D.R. bepaalt de gelijkheid van de vrouw en wijst

op de noodzakelijkheid alle maatregelen te treffen dit te bevorderen o.m. door het uitbreiden van de beroepskwalificatie.

Het ordewoord "Gelijk werk, gelijk loon" werd in dat opzicht reeds lang verwezenlijkt. Ondanks alle gestelde doelen nog niet werden bereikt kan niettemin reeds een mooi bilan worden voorgelegd.

1.170 vrouwen werden als burgemeester van steden of gemeenten verkozen.

1.300 vrouwen zijn directeur van bedrijven of andere instellingen.

1.750 vrouwen zijn directrices van scholen.

In 1972 volgden 90.500 vrouwen (op een totaal van 176.300 studenten) studies in technische scholen en 63.404 (op een totaal van 153.997) studeerden in het hoger onderwijs. Meer dan 60.000 werden verkozen in verschillende gemeentelijke organismen.

In het parlement zijn 31,8% der verkozenen vrouwen. De vrouwenbeweging die 1.300.000 leden telt is in de kamer vertegenwoordigd met 35 volksvertegenwoordigers. Ongeveer 160.000 vrouwen nemen deel aan de werkzaamheden van allerhande commissies. Een uitgebreid systeem voor vorming en beroepskwalificatie werd uitgewerkt speciaal voor vrouwen.

Beurzen en studieloon werden hiervoor voorzien.

Ziedaar enkele gegevens die zeker niet zonder belang zijn. OOK VOOR ONS.